GLORIA TIFFIN

Din dragoste pentru Nicky

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de CORNELIA ALEXOI-SHILI

Capitolul 1

— Credeţi, deci, că n-am nicio şansă să înving, spuse Harriet Masters, făcând un efort supraomenesc să-şi păstreze calmul.

Bărbatul care stătea de partea cealaltă a mesei largi de lemn, scoase un oftat adânc:

— Clientul meu e pregătit să ceară custodia nepotului său şi să se bată cu orice curte pentru asta, fie ea naţională, fie internaţională. Nu-l veţi putea învinge. Va fi un proces costisitor, iar dumneavoastră sunteţi o simplă secretară.

— Sunt dactilografă. Câştig destul de bine, dar e adevărat că nu pot să să mă bat cu milioanele lui Marcos. Am însă o datorie morală faţă de Nicky. Sora mea a fost singura mea rudă. Când s-a măritat cu Kostas şi mai ales după ce l-au avut pe Nicky, a ţinut să fim foarte apropiate. Aveam camera mea în casa lor, şi când s-a întâmplat nenorocirea eu eram cea care îl îngrijea pe micuţ.

— Da, a fost o tragedie, dar trebuie să vă gândiţi la binele copilului, acum.

— Bineînţeles, spuse Harriet, privindu-l cu răceală. Văd însă că există o diferenţă de opinie între noi, în ceea ce priveşte interpretarea acestui bine.

Domnul Philippides pocni nemulţumit din buze.

— Gândeşte-te mai bine, thespinis… Băiatul va avea mult mai multe avantaje dacă va fi dat în grija unchiului lui.

— V-aş fi împărtăşit punctul de vedere, dacă acest unchi s-ar fi interesat cât de cât de copil înainte ca părinţii lui să fie ucişi, replică Harriet, punându-l pe domnul Philippides în încurcătură.

Fusese, desigur, plătit cu bani grei pentru a câştiga

această cauză, dar ea era hotărâtă să lupte până la capăt pentru nepoţelul ei. Era tot ce mai avea.

Îndrăzneala lui Alex Marcos de a cere custodia copilului îi provocase Harrietei un adevărat şoc. Kostas se căsătorise cu Becca în ciuda protestului familiei sale, iar Alex, deşi foarte apropiat de fratele lui până atunci, se alătură opiniei celorlalţi şi se îndepărtă şi el. După toate astea, Kostas declarase foarte răspicat că nu se va mai întoarce niciodată în Grecia. Din nefericire, vorbele sale se adeveriră, dar dintr-un cu totul alt motiv, pe care desigur nimeni nu l-ar fi bănuit la acea dată. Kostas se stinsese din viaţă instantaneu, împreună cu soţia sa, în timp ce se întorceau spre casă, în urma impactului cu o altă maşină, care venea din contra sens şi care era condusă de un tânăr beat.

Din acel moment, viaţa devenise un adevărat coşmar pentru Harriet, dar a trebuit să-şi păstreze stăpânirea de sine şi să se concentreze asupra funeraliilor, pentru că nu era nimeni altcineva care să se ocupe de toate acestea. Şi nimeni altcineva care să se ocupe de Nicky. Firma pentru care lucra fusese de acord să-i dea câteva săptămâni libere pentru a-şi putea rezolva toate problemele şi Harriet vânduse casa surorii sale, prea mare pentru posibilităţile ei şi se mutase cu Nicky într-o casă mai mică, pe care o împărţea cu o altă familie.

Era însă pregătită să facă orice sacrificiu pentru nepoţelul ei, pentru că-l iubea foarte mult. Nu putea spune că avea o viaţă uşoară acum, cheltuielile erau mari şi banii nu-i prea ajungeau, dar încerca din răsputeri să se descurce.

După toate acestea, sosise scrisoarea prin care Alex Marcos cerea custodia fiului fratelui său, oferindu-i în schimb o sumă foarte mare de bani.

Harriet fusese foarte ofensată de tonul crud şi insensibil al scrisorii şi trimisese la rândul ei prin poştă, un răspuns în acelaşi stil.

Următoarea scrisoare fusese mult mai conciliantă,

dar pretenţiile nu se schimbaseră cu nimic. Nicky va părăsi Anglia şi se va muta la reşedinţa unchiului său din Grecia. Harriet trimisese din nou un răspuns foarte neînduplecat şi, cum răspunsul întârziase o vreme, crezuse că Alex Marcos auzise între timp şi el de ceea ce media numeşte forţarea dragostei, în legătură cu o persoană care are pretenţia custodiei unui copil cu care nu intrase niciodată în contact până atunci.

Ce nevoie avea el de Nicky? Era bogat, avea toate acele afaceri care-i ocupau tot timpul şi, în plus – dacă era să dea crezare tuturor celor auzite despre el – era înconjurat permanent de o mulţime de femei.

Parcă n-am fi fost născuţi de aceeaşi mamă. Un adevărat păgân, spunea adeseori despre el, Kostas.

După părerea ei, Alex Marcos era ultimul om din lume căruia să-i dai în grijă un copil.

Domnul Philippides o privi cu atenţie preţ de câteva minute, după care încercă s-o înduplece din nou.

— Nu trebuie să uitaţi că micul Nicos e nepotul lui.

— Nici dumneavoastră nu trebuie să uitaţi că băieţelul acesta e şi nepotul meu.

— Bla, bla, bla, făcu domnul Philippides. E timpul să vorbim serios şi, mai ales, practic. Ce îi puteţi oferi dumneavoastră acestui copil, în comparaţie cu familia Marcos?

— Dragoste… Nicky nu este un obiect cu care să jonglăm.

— Nu doar domnul Alex este nerăbdător ca acest copil să ajungă cât mai repede acolo… Bunica sa îl aşteaptă la fel de mult.

— Păcat că n-au fost la fel de nerăbdători s-o primească şi pe sora mea în familia lor, replică Harriet.

Îşi amintea acum reacţia lui Kostas, în faţa tăcerii familiei lui la căsătoria cu Becca… „Alex şi mama”, spunea el. „Toată viaţa le-am împlinit toate dorinţele, dar de-acum, gata. În ochii lor sunt un trădător şi niciunul dintre ei nu va putea nici ierta, nici uita asta”.

Inima Harrietei se strânse cu putere la gândul că micul Nicky ar putea creşte într-o astfel de atmosferă.

Domnul Philippides oftă.

— Era de aşteptat ca ei să nu primească această căsătorie cu braţele deschise. Poate dumitale, domniţă, îţi este greu să înţelegi, dar în ţara mea aceste lucruri sunt aranjate între părinţi, cu mult timp înaintea ajungerii la vârsta căsătoriei. Mireasa domnului Marcos fusese deja aleasă, iar căsătoria lui cu sora dumitale a ofensat multă lume.

— De ce nu s-a căsătorit Alex cu acea fată, atunci, dacă toate astea sunt atât de importante acolo? Ar fi putut repara, astfel, lucrurile. Oricum, nu înţeleg ce nevoie are el de Nicky, un copil dintr-o legătură pe care au renegat-o? Poate avea tot ce-şi doreşte, pe când Nicky e totul pentru mine. Tot ce am!

Dacă domnul Marcos vrea acest copil, atunci va trebui să se lupte cu mine pentru el, spuse Harriet, bătând cu pumnul în masă.

— Sper că nu e ultimul dumitale cuvânt, replică domnul Philippides.

— Nu; ultimul meu cuvânt e tiran! Un cuvânt grec, cred. Noi, englezii, nu credem în el, spuse Harriet şi porni spre uşă, fără a se mai uita înapoi…

Ajunsă în stradă, Harriet oftă uşurată… De fapt, interviul durase mai puţin decât se aşteptase. Era o zi însorită şi asta o făcu să se mai relaxeze puţin. Cum se afla pe o stradă plină de localuri, în drumul spre birou intră într-unul din ele şi comandă un sandviş şi un pahar cu suc de roşii.

Voia să se lupte cu Alex Marcos, reflectă ea, în timp ce-şi mânca gânditoare gustarea, dar poate domnul Philippides avea dreptate când îi spusese că nu-l va putea învinge. Avea totul de partea lui: bani, putere, resurse. Ar vrea ca Nicky să aibă tot ce-i putea oferi familia Marcos, dar îi era imposibil să se despartă de el. Era egoistă?… Ce justificare avea pentru a-l priva de o viaţă îndestulată?

Doar pentru că viaţa ei ar fi goală fără el?

Pe de altă parte, cum putea să-l dea pe micuţ pe mâinile unor persoane străine cu care nu venise niciodată în contact, care vorbeau altă limbă şi aveau obiceiuri atât de diferite?

Îşi amintea acum faptul că băieţelul începuse să vorbească cursiv în limba engleză la doar doi ani şi jumătate, amuzându-se din toată inima la poveştile spuse de ea, încă de atunci. Gândul că ar putea pierde pentru totdeauna această relaţie atât de apropiată, o făcea să i se strângă inima de durere.

Dacă relaţia lui Kostas cu fratele lui ar fi fost alta, acum poate i s-ar fi părut normal ca el să ceară custodia copilului, dar aşa…

Harriet oftă adânc, reflectând la toate astea… Dacă familia Marcos ar fi văzut cu câtă pasiune se iubeau Kostas şi Becca, poate şi-ar fi schimbat atitudinea.

O altă voce din adâncul fiinţei îi şopti însă că era prea sentimentală. Un om de categoria lui Alex Marcos nu se lăsa, cu siguranţă, impresionat de astfel de lucruri.

Achită nota de plată, se ridică, scuturându-şi câteva firimituri căzute pe fustă şi porni pe strada îngustă, privind spre vitrinele îmbietoare, fără însă a vedea ceva, cu adevărat.

Fusese, într-adevăr, periculos că făcuse din Nicky centrul universului ei. Ieşea rareori seara, de când îl avea în grijă, însă nu doar pentru că o bonă costa foarte mult, cât, mai ales, pentru că voia să petrec alături de el cât mai mult timp posibil, după orele de muncă.

La doar cei douăzeci şi unu de ani ai ei se rupsese total de lume, ocupându-se în timpul liber exclusiv de micuţ. Ştia că era o fată atractivă şi că părul ei blond-închis care-i accentua verdele ochilor îi făcea pe mulţi bărbaţi să o dorească, dar ea pur şi simplu nu se mai putea gândi la astfel de lucruri. Nicky îi umplea toată inima. Nu se mai gândea nici măcar la Roy… Aproape că nu îi venea acum să creadă că înainte de accidentul surorii ei se

considerase logodită cu el. După accident, Roy fusese destul de franc şi se îndepărtase brusc, deşi ea contase pe ajutorul lui, dată fiind relaţia lor dinainte.

— Regret, iubire, îi spuse el nonşalant, dar nu sunt pregătit să cresc un copil, mai ales că acesta nu e copilul meu.

Harriet putea înţelege acest punct de vedere, dar asta nu înseamnă că nu suferise atunci. Durerea aceasta, de fapt, o determinase mai apoi să refuze orice tip de relaţie cu vreun bărbat.

Claudia, colega sa de birou, încerca tot timpul să-i prezinte pe câte cineva, dar Harriet refuza întotdeauna, cu delicateţe.

— Ah, dar ce s-a întâmplat? întreba Claudia, de fiecare dată când Harriet o întâmpina cu un refuz.

— Pur şi simplu m-am stins, replică Harriet.

— Da, un aisberg a astupat vulcanul, dar abia aştept să te văd din nou cu ochii în flăcări şi fără nasturi lipsă la veston.

— Domnişoară Masters! răsună în spatele ei, cu severitate, vocea supervizorului. Eşti aşteptată în biroul preşedintelui.

După ce îţi vei fi terminat treaba, bineînţeles, adăugă el cu sarcasm în glas.

Biroul preşedintelui, ca şi celelalte încăperi ale executivului, erau cu un etaj mai sus. În timp ce urca nedumerită scările, strângându-şi mai bine părul la spate, Harriet se întrebă care putea fi motivul pentru care era chemată, pentru că în cei doi ani de când lucra acolo, preşedintele nu-şi exprimase niciodată dorinţa de a-i vorbi personal. Nici măcar pentru tratarea problemelor legate de accident. Se dovedise foarte atent la nenorocirea care dăduse peste ea, dar tratase totul prin intermediul secretarei.

Harriet deschise încet uşa biroului şi intră cu timiditate.

— Hai, n-ai de ce să fii atât de speriată, îi spuse

secretara.

— Ai idee de ce am fost chemată? întrebă Harriet, palidă de-a binelea.

— Nu, dar îl cunoşti doar, nu e o persoană care vrea răul cuiva, aşa că zâmbeşte puţin şi intră, spuse secretara, surâzând la rândul ei.

Harriet îi urmă sfatul, tremurând totuşi, şi deschise uşa biroului preşedintelui.

La una dintre ferestre, întors cu spatele spre cameră, era un bărbat extrem de elegant şi Harriet îşi dădu seama dintr-o privire că, oricine ar fi fost acesta, nu era domnul Michael.

În primul rând, omul din faţa ei era cam cu vreo douăzeci de ani mai tânăr. În plus, avea un păr negru ca smoala şi o faţă smeadă, severă, dar extraordinar de atractivă.

Harriet trase aer în piept şi spuse:

— Iertaţi-mă, spuse ea cu sfială, dând să iasă, cred că s-a făcut o greşeală.

Bărbatul se întoarse cu totul spre ea, ridicând o mână, autoritar:

— Stai aşa, domnişoară Masters, răspunse el, cu un vag accent străin şi o voce la fel de severă ca şi faţa. Ai ştiut să-l sfidezi pe avocatul meu, aşa că acum trebuie să ne confruntăm noi doi.

Oh, Doamne, nu era posibil, îşi spuse Harriet… Nu era posibil să fie chiar el…

— Aş putea să ştiu cu cine am plăcerea? întrebă Harriet, încercând să abordeze un ton cât mai rece.

— Să nu mai continuăm acest joc, domnişoară Masters. Îmi cunoaşteţi foarte bine identitatea.

— De unde aţi ştiut unde lucrez?

— Ştiu tot ce m-a interesat despre dumneata. Inclusiv faptul că nu eşti cea mai potrivită persoană pentru a avea custodia nepotului meu.

— Nu aveţi niciun drept să-mi vorbiţi astfel, replică Harriet, cu respiraţia întretăiată.

— Am tot dreptul din lume. Fiecare cuvânt pe care i l-ai spus lui Philippides ţi-a trădat imaturitatea şi încăpăţânarea prostească. Ai distrus orice şansă de a-l putea păstra pe Nicos, cu gura ta mare.

— Văd că domnul Philippides n-a pierdut deloc timpul, când a fost vorba să mă denigreze. A avut cumva şi un casetofon?

— Nu, domnişoară Masters. Am văzut totul cu ochii mei. Oglinda din acea cameră nu avea doar rolul de a le permite fetelor prostuţe să-şi admire proprii nuri.

Harriet se văzu nevoită să recunoască faptul că nu s-ar fi gândit niciodată la o asemenea stratagemă.

— Acesta e cel mai detestabil lucru pe care l-am auzit în viaţa mea, replică nervoasă Harriet.

— Asta înseamnă că experienţa dumitale e foarte limitată.

— Nu mă mir că fratele dumneavoastră a preferat să rupă legăturile cu familia sa, răspunse Harriet, dar expresia de furie ce se întipări pe faţa lui o făcu să adauge imediat, mult mai potolit:

— N-am vrut… n-am vrut să spun asta…

— Sper, comentă el cu o privire nemiloasă.

— Nu ştiţi câte griji mi-am făcut întotdeauna pentru Nicky. El e tot ce am.

— Pentru moment, poate. Dar în afară de faptul că ai o limbă mai ceva ca o scorpie, nu văd de ce nu ţi-ai găsi şi tu un bărbat, mai ales cu banii pe care ţi-i voi lăsa ca zestre.

— Nu voi atinge niciun peni din banii dumneavoastră murdari, se răsti Harriet, ca scoasă din minţi.

— Modul în care te exprimi acum e foarte nepotrivit, replică el cu răceală. Dacă îţi închipui că mă vei determina, astfel, să mă gândesc să-ţi ofer şi mai mult, mai gândeşte-te. Nu meriţi nici măcar ceea ce am sugerat, deja, că îţi voi oferi, dar vreau să terminăm cât mai repede cu toate astea. Bunica băieţelului aşteaptă cu nerăbdare să-şi vadă nepotul.

— Bunica aceasta a avut o droaie de ocazii de doi ani încoace să-şi vadă nepotul, răspunse cu aciditate Harriet.

— Pe asta a contat sora dumitale? Că naşterea acestui copil îi va asigura intrarea în familia noastră? Ce greşeală colosală. Permite-mi să te sfătuiesc să nu cazi în aceeaşi eroare, domnişoară Masters, gândindu-te că acum a venit rândul dumitale să încerci să te infiltrezi printre noi.

Harriet făcu doi paşi în faţă, cu o repeziciune extraordinară şi-l plesni cu toată puterea peste faţă.

Palma răsună ca un foc de armă în liniştea camerei şi fu urmat de o tăcere înspăimântătoare. Harriet privi cu groază urmele degetelor ei imprimate pe faţa tuciurie. Văzu, de asemenea, flăcările din ochii lui şi îşi împreună braţele în aşteptarea ripostei. Aceasta însă nu veni.

— La fel de violentă, pe cât de insolentă, replică el, încercând să-şi păstreze calmul. Mai ai ceva de adăugat?

— Dacă vă aşteptaţi să vă prezint scuze pentru gestul meu, atunci va trebui să aşteptaţi la nesfârşit. Puteţi să-i povestiţi totul domnului Michael, nu-mi pasă. Probabil sunteţi prieteni, dacă v-a permis să aveţi această discuţie singur cu mine, aici. Indiferent de situaţie, nu vă voi permite să vorbiţi în acest fel despre Becca. N-aţi cunoscut-o şi pot să vă spun că aţi pierdut foarte mult, că lucrurile au stat cum au stat, dar ea n-a fost interesată de familia dumneavoastră din motivele mercantile pe care le insinuaţi. Nimic din modul de viaţă al familiei Marcos nu o atrăgea. Îşi iubea soţul şi fiul şi asta-i ajungea.

— Ce telenovelă, răspunse el sarcastic. Nu uita însă că problema noastră acum e Nicos.

— Nicky nu e o problemă, e un copil. O mică fiinţă umană. E nepotul meu în aceeaşi măsură în care e şi al dumneavoastră şi orice aţi crede despre mine, trebuie să ştiţi că sunt absolut capabilă să-l întreţin. Şi asta este ceea ce am de gând să fac, răspunse ea grăbindu-se să iasă.

În timp ce deschise tremurând uşa, Harriet se temu că străinul ar putea s-o oprească, dar n-o făcu.

Ieşi în fugă, sub privirile uimite ale secretarei şi se îndreptă spre biroul ei. În drum însă se opri câteva minute pe hol, aşteptând să-şi potolească lacrimile.

Nu putea gândi coerent în acele momente, dar, totuşi, o idee o obseda acum mai mult ca niciodată: trebuia să plece cu Nicky din Londra. N-avea habar unde s-ar putea duce, în ce loc Alex Marcos cu banii şi cu relaţiile lui n-ar putea s-o descopere, dar trebuia să plece cât mai curând posibil. Avea ceva bani strânşi, iar dacă pleca dintr-o staţie mare, la o oră de vârf, nimeni nu-şi va aminti după aceea de o fată oarecare, însoţită de un copil. Putea de altfel spune oricând că e băieţelul ei, deşi nu era măritată. Şi-ar putea schimba culoarea părului… Până la urmă, Alex se va plictisi s-o caute şi va pleca în Grecia.

Era un gest foarte urât din partea ei să părăsească astfel compania fără a anunţa pe nimeni în prealabil, dar n-avea altă alternativă.

Părăsi deci clădirea şi se îndreptă grăbită spre staţia de autobuz, sperând că n-a fost observată. Trebuia să-l ia pe

Nicky de la femeia care îl îngrijea în timpul orelor ei de serviciu.

Aceasta o privi surprinsă când o văzu:

— Ai venit mult mai devreme, tocmai l-am dus în pat să se odihnească puţin.

— Da, Manda, mulţumesc foarte mult, dar trebuie să-l iau cu mine. Mâine nu-l aduc. De fapt, nu ştiu când îl voi aduce din nou. Te voi anunţa.

— Fă-ţi un ceai până îl îmbrac eu pe Nicky.

Harriet se îndreptă gânditoare spre bucătărie. Spera ca Nicky să nu fie irascibil, dacă i-a stricat somnul.

După câteva minute, Manda veni cu băieţelul în braţe. Era încă buimac de somn, dar îşi întinse imediat mânuţele spre Harriet, care îl preluă zâmbind cu căldură.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Manda. A venit unchiul lui?

Harriet încuviinţă.

— Deh, cred că era inevitabil.

Femeia îşi puse apoi degetele în părul lui negru, jucându-se drăgăstos cu cârlionţii:

— La revedere, iubitule, să fii cuminte.

— N-o să mi-l ia, spuse Harriet, cu noduri de plâns în gât.

— Îţi admir voinţa, dar nu cred că eşti destul de realistă.

— Grecii sunt un popor foarte tradiţionalist, ştii asta.

Nicky are şi el sânge grec. Mai devreme sau mai târziu va dori să-i întâlnească şi cine ştie dacă îţi va mulţumi că l-ai ţinut departe de ei.

— E oribil ce-mi spui, răspunse Harriet aproape şoptit.

— Poate e, dar gândeşte-te la ce ţi-am spus.

— Crezi că ar trebui să-l dau, pur şi simplu?

— Nu, dar poţi ajunge cu Alex Marcos la un consens, astfel încât, o parte din an Nicky să stea şi cu tine.

— După cele ce ne-am spus astăzi cred că nu-l va lăsa pe Nicky nici să-mi trimită o ilustrată de Crăciun.

Harriet îi povesti apoi Mandei discuţia avută cu Alex Marcos.

— Pentru Dumnezeu, Harriet, tu pur şi simplu vrei să-i pui lui Alex Marcos pistolul în mână, cu plecarea asta. Poate este un arogant, dar purtându-l pe Nicky de colo-colo, îi vei da toate motivele să spună despre tine că nu eşti în deplinătatea facultăţilor mintale.

— De partea cui eşti? explodă Harriet.

— De partea lui Nicky, surâse Manda. Ia-l acasă, acum, dar gândeşte-te bine la ceea ce vei face, pentru ca lucrurile să fie în regulă pentru voi amândoi.

Harriet îl strânse mai bine pe Nicky în braţe, aşezându-i căpşorul adormit pe umărul ei şi plecă iară să mai spună nimic.

Ajunsă aproape de casă, nu mică îi fu surpriza văzând în faţa porţii un Rolls-royce. În timp ce se apropie încetinindu-şi paşii, un bărbat înalt şi elegant coborî plin

de el din maşină şi se îndreptă spre ea.

— Bine ai venit acasă, domnişoară Masters, spuse Alex Marcos zâmbind victorios. Deci, el e Nicos… Mulţumesc că mi l-ai adus…

Capitolul 2

Harriet încremeni. Încercă să spună ceva, dar buzele nu o ajutară…

— Nu l-am…

— Sunt sigur că nu l-ai… Dar e aici, eu sunt aici de asemenea, şi asta e tot ce contează şi ce mi-am dorit, spuse Alex Marcos.

Harriet îl privi cu disperare pe Nicky şi privirea lui Alex o urmă pe a ei.

— E un adevărat Marcos, comentă el, analizându-l cu atenţie pe băieţel.

— Nici vorbă, replică Harriet, înciudată. Are ochii surorii mele.

Apoi, privindu-l cu infinită tristeţe pe bărbatul din faţa ei, adăugă:

— Îl luaţi chiar acum sau mai am timp să-i fac bagajele?

— Îmi vorbeşti ca şi cum aş fi plănuit să-l răpesc, replică Alex. N-o voi face, îţi promit. Oricum, am putea intra înăuntru mai înainte de a atrage privirile curioşilor? întrebă el. Harriet ezită o clipă, apoi se gândi că, de fapt, nu prea avea alternativă, aşa că îşi căută cheile şi încercă să deschidă uşa, mutându-l pe Nicky pe celălalt braţ.

— Dă-mi-l mie, spuse Alex autoritar, luându-i băieţelul din braţe fără a mai aştepta vreun răspuns.

Harriet deschise uşa camerei sale şi aruncă o privire fulgerătoare înăuntru. Din fericire, nu arăta prea rău. Se bucura acum în sinea ei pentru obiceiul de a curăţi cu atenţie totul înainte de a pleca dimineaţa.

— Nu se trezeşte, spuse Alex Marcos privind încurcat spre băiat. Ce să fac?

— Puneţi-l acolo, răspunse ea, arătând spre un pătuţ aşezat într-unul din colţurile camerei, complet diferit de

tot restul încăperii, datorită pozelor colorate tăiate din reviste şi lipite de-a lungul pereţilor.

— Va dormi până la ora ceaiului, comentă Harriet, învăluindu-l pe micuţ într-o privire cât se poate de caldă.

Alex aşează cu grijă băiatul în pătuţ, în mod evident total neobişnuit cu astfel de gesturi, apoi îşi aruncă ochii în jur.

Pentru un moment, Harriet fu pe punctul de a se scuza pentru încăperea prea puţin confortabilă pentru a primi vizitatori, dar renunţă imediat. Era casa ei şi el se autoinvitase.

— Doriţi un ceai sau o cafea?… Am şi puţin brandy rămas de la Crăciun, se auzi spunând fără voia ei.

— Mulţumesc, eşti foarte amabilă, răspunse el cu un zâmbet scurt.

O cafea ar fi foarte binevenită.

Harriet sperase că Alex va rămâne unde era, dar constată surprinsă că o urmă la etaj, în bucătăria comună, şi se postă în uşă, aşteptând.

— Nu trebuia să veniţi aici, spuse Harriet, va dura, puţin, până voi face cafeaua.

— Îmi imaginam asta, răspunse el zâmbind.

— Cred că nu sunteţi obişnuit să vedeţi o bucătărie de acest tip, comentă Harriet, aruncând o privire asupra frigiderului şi a aragazului demodat.

— N-ai fost niciodată în Grecia, cred, domnişoară Masters, aşa încât n-ai cum să ştii că o astfel de bucătărie e, pentru mulţi de acolo, un adevărat lux.

— Da, dar dumneavoastră nu faceţi parte din această categorie.

— E adevărat, dar norocul meu nu mă face să închid ochii la modul de viaţă al altora.

Nu acesta era portretul pe care i-l făcuse Kostas fratelui său, se gândi Harriet, în timp ce coborau cu cafeaua în camera ei. În plus, deşi familia Marcos fusese anunţată de moartea fulgerătoare a lui Kostas, niciunul dintre ei nu dăduse nici cel mai mic semn că ar fi interesat

de ceea ce se întâmplase. Apoi, brusc, începuseră să trimită tot felul de mesaje şi scrisori cum că îl voiau pe Nicky.

Băieţelul dormea încă adânc în momentul în care Harriet şi Alex se întoarseră în încăpere, deşi era ora la care, de obicei, se trezea pentru a-şi bea ceaiul. Harriet îl dezbrăcă de jachetă, încet, îl întoarse cu grijă pe o parte şi deschise apoi puţin fereastra, pentru a permite soarelui cald de după-amiază să intre în cameră.

Când se întoarse, îl zări pe Alex analizând-o cu multă atenţie. Probabil îi observase lacrimile.

— Nu cred că e soluţia cea mai fericită pentru tine, de a-ţi petrece tot restul vieţii având grijă de un copil care nu e al tău. Eşti încă foarte tânără. Poţi avea copiii tăi propriii.

— Sunt foarte mulţumită de viaţa mea aşa cum e.

— Nu intenţionezi să te căsătoreşti? Te temi de bărbaţi? spuse el surâzând.

— Bineînţeles că nu. Ce vă face să credeţi asta?

Alex o privi într-un mod care făcea parte din arsenalul de priviri al tracasărilor de zi cu zi, pentru orice femeie cât de cât drăguţă, care lucra într-o firmă mare.

Harriet se simţi, totuşi, stânjenită. Nu-i plăcea să fie dezbrăcată, astfel, din priviri de un străin.

— Să ne întoarcem la Nicky, spuse el, observându-i reacţia. E cât se poate de evident că această situaţie trebuie să se schimbe. Mai devreme sau mai târziu, Nicky îţi va încurca viaţa.

— M-am gândit şi eu să încerc să schimb puţin lucrurile.

— Şi la ce concluzie ai ajuns?

— Am nevoie de un apartament mai mare sau, de preferat, o casă cu grădină. Sau, mai bine, un castel în Spania, spuse Harriet ca pentru ea.

— Oricum, răspunse el, în timp ce îşi turnă în ceaşcă încă puţină cafea, cred că ar fi bine să ajungem la o înţelegere.

— Sper că nu vă gândiţi să-mi cereţi să nu-l mai văd pe Nicky niciodată.

— Chiar asta intenţionam.

— Refuz să-l dau pe Nicky în astfel de condiţii.

— Nu înţeleg… Vrei să te iau şi pe tine, sau ce? Dacă îţi închipui că punându-mi beţe-n roate îţi voi mări renta de care ţi-am vorbit, te înşeli amarnic.

— N-am nevoie de nimic de la dumneavoastră, spuse Harriet cu vehemenţă.

Nu eu am fost cea care a vrut să vă întâlnească. În fond, de ce-l vreţi atât de mult pe Nicky?

— Pentru că e de datoria mea să-i asigur educaţia, dacă fratele meu nu mai e. Kostas ar fi fost de acord cu asta, indiferent care au fost relaţiile noastre. Nicos e sânge din sângele meu.

— Şi dintr-al meu.

— Dacă fratele meu s-ar fi gândit să-l lase pe Nicos în grija ta, ar fi lăsat un document în acest sens, dar n-a făcut-o.

— Cum să-i fi trecut prin minte aşa ceva? Era foarte tânăr.

— Când cineva are o responsabilitate, trebuie să se gândească la tot, dar el ştia că, în cazul în care i s-ar întâmpla ceva rău, automat eu trebuia să preiau responsabilităţile lui. Cu banii pe care ţi-i voi da, dacă vei fi liberă, vei putea să îţi găseşti pe cineva care să te facă fericită. Poţi să călătoreşti sau să-ţi schimbi garderoba…

— Mă insultaţi.

— De ce? Ţi-am făcut un compliment…

De fapt, încercam să-ţi spun că dacă vei avea mai mult timp pentru tine însăţi îţi vei putea găsi foarte uşor un bărbat.

— Sunt mulţumită de garderoba mea, iar căsătoria nu mă interesează.

— Am avut dreptate, atunci, te temi de bărbaţi, surâse el cu maliţiozitate.

— E ridicol ce-mi spuneţi.

— Mai mult decât atât, te temi de mine.

— E un nonsens, nu vă daţi seama?

Alex îşi coborî privirea spre pieptul ei, apoi, mai jos, spre talie, îi analiză cu atenţie picioarele, pentru ca, în sfârşit să se întoarcă la faţa cu obrajii în flăcări.

— Te-ai înroşit toată doar pentru că te-am privit. Ce vei face dacă te ating?

— Nu voi face nimic, domnule Marcos, pur şi simplu nu mă interesează.

Cred că vă puteţi găsi destule alte femei care să intre în jocurile dumneavoastră. Pe mine nu mă interesează banii dumneavoastră şi, ca să fiu foarte sinceră, mă lăsaţi complet rece.

Alex o privi o clipă cu o strălucire stranie în ochi, după care îşi lipi buzele de ale ei.

Harriet îşi strânse buzele cu putere în faţa acestei invazii neaşteptate şi încercă să-l îndepărteze, dar corpul lui puternic o strângea ca într-un zid.

Harriet fusese sărutată de multe ori până atunci, dar nu mai simţise niciodată o dominaţie de acest tip. Involuntar, îşi întredeschise buzele şi limba lui găsi imediat calea spre interiorul gurii ei, explorând-o cu senzualitate. Îi deschise apoi bluza şi degetele lui începură să-i mângâie spatele cu o dexteritate atât de extraordinară, încât Harriet se arcui spre el ca vrăjită.

După câteva minute însă, se auzi scâncetul micuţului, care se trezise:

— Harry…

Harriet se desprinse din vis cu greutate. Picioarele îi tremurau şi-l privi pe Alex cu uimire, trecându-şi limba peste buze, ca pentru a le mai tempera.

Alex se dădu câţiva paşi înapoi, privind-o cu ochi strălucitori şi plini de amuzament.

— Parcă îmi spuneai înainte că eşti imună la astfel de lucruri.

Harriet îşi presă cu palmele obrajii înflăcăraţi şi se îndreptă fără nicio vorbă spre pătuţul lui Nicky. Băieţelul

îşi ridică braţele spre ea şi o cuprinse după gât. Harriet îl luă cu dragoste în braţe şi-l purtă emoţionată spre centrul camerei, unde Alex aştepta cu mâinile întinse.

— Acesta e unchiul tău, Alex, Nicky, salută-l, spuse ea încet.

De obicei, Nicky era foarte reticent cu străinii şi în adâncul ei Harriet sperase că se va întâmpla astfel şi de astă dată. Dar băiatul zâmbi imediat cu dulceaţă şi îngăimă cu sfială un „bună”, după care îşi ascunse faţa la umărul mătuşii sale. Alex îi vorbi în limba greacă şi Nicky îşi ridică privirile uimit, parcă încercând să-şi amintească ceva.

— Tata? întrebă el aproape şoptit, privindu-l cu ochii mari pe bărbatul din faţa lui.

Ochii Harrietei se umplură de lacrimi.

— Chiar trebuia să faci asta? întrebă ea, constatând în acelaşi timp că nu mai putea să-i spună lui Alex dumneavoastră.

— E pe jumătate grec, deci e normal să-şi amintească sonoritatea limbii tatălui lui. Trebuie, de altfel, să o şi înveţe.

— Ai auzit ce a spus. Crede că eşti tatăl lui, spuse Harriet enervată.

— Da, chiar asta trebuie să creadă până va fi destul de mare pentru a-i putea explica situaţia.

— După asta, îi vei aduce şi o înlocuitoare de mamă?

— Ah, ţine-ţi gura mare pentru alte ocazii, mica mea viespe engleză. Ai uitat că dacă Nicos nu se trezea, nimic nu ne-ar fi putut opri să ne distrăm de minune împreună? spuse Alex cu sarcasm. Da, îmi plac femeile, dacă asta ai vrut să insinuezi, de ce aş nega acest lucru?

Harriet vru să spună ceva, dar se opri.

— Foarte înţeleaptă decizie, comentă Alex observându-i gestul. Sper că ne vom înţelege perfect de acum încolo, din toate punctele de vedere.

Harriet făcu câţiva paşi prin cameră, privind îngândurată spre podea:

— Aş vrea să tratăm totul prin domnul Philippides.

— Mi-am închipuit, răspunse el ironic. Până atunci însă, aş vrea să-mi cunosc mai bine nepotul, dar fără a te avea pe tine prin preajmă. Pot să-l iau în weekend la mine?

Harriet îl privi, surprinsă.

— Ai o casă la Londra?

— Am un apartament într-un hotel.

— Şi vei putea să-l îngrijeşti? Nu eşti obişnuit cu astfel de îndeletniciri.

— Am adus cu mine o bonă din Grecia, se grăbi Alex să răspundă. Ea se pricepe, nu e nevoie să mă ocup eu de el.

— Şi dacă refuz? răspunse Harriet, simţind cum îi urăşte puterea şi aroganţa.

Alex îşi ridică o sprânceană şi răspunse calm:

— Crezi că ai dreptul să faci asta? Sunt unchiul lui, deci am toate drepturile pe care le ai tu, în calitate de mătuşă.

Făcu apoi o pauză, privind-o adânc în ochi, după care adăugă:

— Îţi promit că nu-l voi scoate din ţară. Te satisface această promisiune?

— Mă îndoiesc că aş putea să te împiedic, indiferent care vor fi intenţiile tale. Când vrei să-l iei? Trebuie să-i pregătesc nişte lucruri, aşa că ar fi mai bine dacă vei veni după el mâine după-amiază.

— Bine. Atunci, voi veni mâine la trei şi ţi-l voi înapoia duminică seara.

— Foarte bine, căzu ea de acord, gândindu-se că acesta era începutul sfârşitului.

— Atunci pe mâine, spuse el. Îşi trecu apoi repede degetele prin părul lui Nicky şi ieşi.

Vineri, fusese o zi groaznică. Mai întâi de toate sunase la serviciu să anunţe că nu poate încă să-şi reia lucrul, din cauza problemelor de familie intervenite, după care o anunţă pe Manda cum decurseseră evenimentele. Bineînţeles că evită episodul de intimitate cu Alex, pe care-l regreta acum foarte mult. Nu înţelegea ce fusese în

mintea ei că se lăsase sărutată de un străin, care, pe deasupra, îi mai era şi duşman.

Manda îi ascultă explicaţiile, dar ceva din vocea ei nu părea să-i fi spus acesteia tot adevărul, pentru că o întrebă pe un ton insinuant:

— Şi cum ţi se pare Alex Marcos?

— Exact cum ni l-am închipuit, se eschivă Harriet, dar se pare că prietena sa nu se mulţumi cu acest răspuns, pe care-l simţi, desigur, lipsit de sinceritate.

— Bine, draga mea, te las acum, vorbim altă dată mai multe.

Harriet se ruşină de atitudinea ei, pentru că fusese întotdeauna foarte deschisă cu Manda, iar faptul că aceasta îşi dăduse seama că Harriet evitase să vorbească despre Alex, o tulbură şi mai mult.

Îşi petrecuse apoi ziua făcând curat în cameră şi cumpărând nişte dulciuri pentru Nicky.

Se va simţi desigur, foarte singură în weekend fără el, dar nu va sta în casă. Amânase câteva vizite la muzeu, cu gândul de a le face cu Nicky, când acesta va mai creşte puţin, dar, dată fiind situaţia actuală, le va face acum.

În timpul prânzului, încercase să-i explice lui Nicky faptul că nu vor sta împreună în weekend, dar el păru să fie interesat mai mult de maşinuţele lui.

Nu-i decât un copil, îşi spuse Harriet, privindu-l cu duioşie. Pe de altă parte, medită ea, un bărbat în viaţa unui copil este un lucru esenţial pentru educaţia lui. Dar care va fi influenţa lui Alex Marcos asupra acestui copil? Ce educaţie va putea primi în preajma unui bărbat atât de cinic şi de imoral?

Nu mică îi fu surpriza când, bându-şi cafeaua în timp ce Nicky se juca la picioarele ei, descoperi în ziare fotografia lui Alex. Era într-un club de noapte, însoţit de un fotomodel în vogă. Venise, deci, în Anglia pentru afaceri, iar cercurile în care se învârtea erau mereu în centrul atenţiei presei. Vicky Hanlon era una dintre manechinele care-l însoţeau la întâlnirile lui de afaceri.

„Bietul Alex, se pomeni ea spunându-şi, tare aş vrea să-l văd relaxându-se puţin, departe de viaţa asta epuizantă pe care o duce”.

Aoleu! exclamă în gând Harriet, aruncând cât colo ziarele, era timpul să sosească Alex Marcos.

Peste alte câteva momente, într-adevăr, maşina lui se auzi oprindu-se în faţa casei.

Nicky se juca pe covor şi văzând-o că se îndreaptă spre el, îi propuse să se joace împreună.

— Altă dată, dragule, răspunse ea emoţionată. Unchiul tău tocmai a venit să te ia. Vă veţi distra foarte frumos împreună.

Harriet îşi aranjă puţin rochia şi părul şi deschise uşa. În locul lui Alex însă, o salută un bărbat în uniformă şi o femeie între două vârste.

— Domnişoară Masters, eu sunt Yannina, spuse femeia. Am fost trimisă de kyrios Marcos să-l iau pe nepoţelul lui, Nicos.

Nicky, care veni repede la uşă, se prinse de fusta Harrietei.

Femeia se aplecă grijulie spre el şi-l îmbrăţişă, în timp ce se adresă Harrietei:

— Îl voi aduce duminică seara, nu mai târziu de ora şase.

— Spuneţi-i, vă rog, domnului Marcos că sper din toată inima că va avea grijă de băieţel aşa cum aş fi făcut-o eu însămi.

Şoferul o privi surprins, după care i se adresă cu multă atenţie, în engleză:

— Domnişoară, domnul Marcos, e în maşină. Pot să-i transmit chiar acum mesajul dumneavoastră.

Harriet făcu din cap că nu, după care-l privi pe Nicky cum se îndepărtează, ţinându-şi mânuţa în mâna străinei. Îşi întoarse o dată, nedumerit parcă, ochişorii spre ea, după care porni cu paşi hotărâţi spre maşină.

Când portiera se închise între ei, Harriet simţi că leşină.

Aşadar, Alex alesese să rămână în maşină. Un mod delicat de a-i spune că un sărut nu însemna mare lucru pentru el.

Se ruşina acum de ea însăşi, dar mai mult decât orice o durea gândul că fusese de acord să-l dea pe Nicky. Îşi pierduse minţile.

Un adevăr pe care-l recunoscu cu greu, chiar şi faţă de ea însăşi, era acela că numărase orele şi apoi minutele şi secundele până la ora la care trebuia să-l vadă pe Alex Marcos din nou. De aceea, acum, la durerea de a se fi despărţit de Nicky se adăuga şi aceea de a nu fi putut să fie încă o dată în apropierea lui.

Capitolul 3

Sâmbătă după-masă, când se întoarse acasă, Harriet simţi că nu mai fusese niciodată atât de obosită. Făcuse tot ce-şi promise şi nu-şi îngăduise să se odihnească nici măcar la ora ceaiului. Îşi ocupase fiecare minut, pentru a nu se gândi la absenţa lui Nicky.

Îşi amintise că Becca îi spusese o dată, în timp ce era însărcinată cu Nicky, că avea impresia că fiecare femeie pe care o întâlnea era în situaţia ei. Astăzi, ea simţise că atunci când eşti singur îţi pare că doar tu eşti într-o atare situaţie.

Dar nu va mai fi singură. Când Nicky va pleca în Grecia, se va muta într-un apartament în care va putea sta cu fete de vârsta ei. Sunt o mulţime de anunţuri de acest fel.

Deschise poarta şi doamna Robertson îi strigă imediat de la fereastră:

— De trei ori în doar o jumătate de oră… Ai fost căutată de trei ori la telefon, domnişoară Masters.

— Ah, regret că aţi fost deranjată, doamnă Robertson, spuse Harriet. N-a fost lăsat niciun mesaj?

Proprietăreasa coborî în fugă scările şi-i înmână o bucată de hârtie.

— Trebuie să suni la acest număr şi să ceri acest interior, replică ea grăbită. Acum sper că voi reuşi să mă

aşez în sfârşit liniştită la televizor. adăugă ea, supărată că pierduse câteva minute bune din „Dinastia”, serialul ei preferat.

Harriet formă numărul şi i se răspunse de la unul din cele mai mari hoteluri din Londra. Dădu numărul camerei şi se gândi instantaneu: Nicky, Dumnezeule, s-a întâmplat ceva cu Nicky. Alex răspunse atât de promit, încât avu impresia că aşteptase lângă telefon.

Apoi îl auzi pe Nicky ţipând şi întrebă alarmată:

— E bolnav?

— E perfect sănătos, dar mă tem că nu pot spune acelaşi lucru despre dispoziţia în care se află. E foarte răsfăţat. Yannina n-a reuşit să se înţeleagă cu el. Plânge tot timpul şi cere să fie cu tine.

— Nu e răsfăţat, răspunse Harriet, indignată. Nu ştiu la ce altceva te aşteptai. E printre străini, într-un loc străin.

— Cred că ţi-ai greşit cariera, domnişoară Masters, dacă eşti o aşa mare specialistă în psihologia infantilă. Atunci, de ce ai acceptat să-l dai pe mâna Yanninei, dacă ai ştiut că va reacţiona în modul ăsta?

— N-am ştiut. Era liniştit când a plecat.

— E-n regulă, domnişoară Masters, ai trecut examenul. Dacă voi trimite maşina mea după tine vei fi de acord să vii la el?

— Bineînţeles, răspunse Harriet, cu inima plină de bucurie.

Apartamentul pe care-l ocupa Alex era situat la etajul al doilea al hotelului, şi de cum deschise uşa liftului, Harriet auzi scâncetele lui Nicky.

Şoferul o conduse pe coridorul spre cameră şi bătu în uşă, grăbit. Alex deschise imediat. Era îmbrăcat sport şi arăta atât de bine, încât Harriet simţi că i se taie respiraţia.

— N-am crezut niciodată că plămânii unui copil pot avea o asemenea forţă, spuse el, fără nicio altă introducere.

Harriet se duse imediat în direcţia din care se auzeau ţipetele băieţelului. Deschise uşa şi-l văzu zgâlţâind cu putere zăbrelele pătuţului în care era încarcerat. Când o văzu, încetă brusc plânsul, ridicând cu disperare braţele spre ea.

— Regret, thespinis Masters, spuse Yannina, dar nu vrea nimic, decât să fie cu dumneavoastră.

Harriet îl luă în braţe şi începu să se plimbe cu el prin cameră, aşa cum o văzuse pe Becca, în perioada în care micuţului îi crescuseră dinţişorii.

Încet, încet, copilul se linişti şi adormi.

— Ah, mă rog la Dumnezeu să vă ajute, thespinis… Ce m-aş fi făcut dacă nu veneaţi?… Sărăcuţul copilaş, a adormit, în sfârşit.

După ce se asigură că dormea destul de adânc, Harriet îl puse în pătuţ, sub privirile dezaprobatoare ale lui Alex, care stătea în dreptul uşii, cu mâinile încrucişate. Dacă nu era de acord cu metodele ei, de ce o chemase?

Scoase un oftat de uşurare şi se îndreptă spre uşa în care se oprise Yannina, aşteptând-o.

Intrând în cealaltă cameră, Harriet dădu nas în nas cu un ospătar care tocmai venise cu o tavă cu fel de fel de bunătăţi, plus o sticlă de şampanie.

— Şampania e singurul lucru din lume care îmi ridică moralul. Sunt sigur că şi tu ai acum nevoie de asta, spuse Alex.

Harriet îşi aduse aminte de cele două ocazii din viaţa ei în care băuse şampanie: la căsătoria surorii sale, şi la botezul lui Nicky.

— Te rog să mănânci, spuse Alex, arătând spre tava de pe măsuţă. Sper că îţi place somonul.

Harriet murmură ceva evaziv. Nu voia să-i spună că habar n-avea dacă îi plăcea sau nu. Alături era un bol cu o pastă neagră. Nu putea fi caviar, îşi spuse ea, absolut surprinsă. Era destul de flămândă, dar, în acelaşi timp, ştia că prezenţa lui Alex îi diminua apetitul.

Luă, totuşi, câte puţin din toate, aruncând din când în

când câte o privire bărbatului din faţa ei. Nu se atinsese de nimic. Băuse doar, umplându-şi, gânditor, pahar după pahar.

— Te-am căutat la telefon de mai multe ori, azi, rupse el, în sfârşit, tăcerea. M-am gândit că ai profitat de absenţa lui Nicky, pentru a-ţi petrece seara cu iubitul tău.

— Nu, surâse evaziv Harriet.

— Eu a trebuit să anulez o întâlnire.

— Nu e o aşa mare pierdere, domnule Marcos, sunt sigură că v-a şi uitat, spuse Harriet, gândindu-se la roşcata cu care-l văzuse în fotografia din ziar.

— Ce te face să crezi că aveam întâlnire cu o femeie? Crezi tot ce spun ziarele? Se pare că imaginea pe care ţi-ai făcut-o despre mine este foarte strâns legată de caracterizările găsite în paginile revistelor.

— Nu mi-am pierdut niciodată timpul citind astfel de lucruri. Aş vrea să ştiu însă de unde ai numărul meu de telefon.

— Am avut grijă să-l cer, data trecută, când am fost la tine. Mai ia nişte şampanie, adăugă el. Poate îţi va schimba dispoziţia. Nicky va dormi până dimineaţă, probabil.

— Da, aşa cred. Părea foarte obosit, spuse Harriet, căutându-şi din priviri poşeta. Eu trebuie să plec.

— Trebuie să fii aici când se va trezi copilul.

— Vrei să spui că va trebui să vin foarte devreme?

— Vreau să spun că trebuie să rămâi peste noapte aici, spuse el, iritat.

Harriet se ridică şi porni spre uşă.

— Nu, nu, e mai bine să mă întorc dimineaţă.

— De ce? Te temi că patul pe care ţi-l voi oferi va fi acelaşi cu al meu? Harriet constată brusc că băuse deja prea multă şampanie şi puse paharul deoparte.

— Nu, dar trebuie să constat că o astfel de remarcă nu poate fi foarte liniştitoare.

— E într-adevăr ceea ce vrei? Să stai liniştită? întrebă el cu un surâs enigmatic.

— Nu vreau nimic de la tine. Am venit aici doar

pentru Nicky. Cred că trebuie să plec, acum.

— Nu, rămâi, răspunse el autoritar. M-am amuzat puţin, dar asta nu înseamnă că nu-ţi respect virtutea. Dacă aveam nevoie de o femeie în seara asta, aş fi ales una experimentată, cu siguranţă, nu o virgină.

— Aş putea, atunci, să dorm în camera lui Nicky? Am văzut că e un pat acolo şi…

— Nu. Acolo doarme Yannina. Camera ta este acolo, spuse el, arătând spre o uşă din capătul opus al încăperii în care se aflau.

— Dar dacă se trezeşte Nicky…

— Yannina e acolo. Te va suna, dacă va fi cazul. De ce creezi tu probleme chiar şi atunci când lucrurile se pot rezolva foarte uşor? Totul a fost deja pregătit acolo pentru tine.

Harriet oftă, dar se supuse.

— Foarte bine, atunci. Noapte bună, domnule Marcos.

— Cum vom fi nevoiţi să folosim aceeaşi baie, poate îmi vei spune, totuşi, Alex. Nu face mutra asta. E o încuietoare acolo, pe care poţi s-o foloseşti. În fond, acasă la tine împarţi baia cu alte douăzeci de persoane sau poate chiar mai multe.

— Mă gândeam doar că ar fi un deranj prea mare pentru dumneata, domnule Marcos.

— Te-am rugat să-mi spui Alex.

— Nu am niciun motiv s-o fac. Suntem doi străini.

— Străini? Văd că ai o memorie foarte scurtă. Adversari, poate, dar nu străini.

— Păi, eu mă duc, atunci, răspunse ea prosteşte, bucuroasă că nu sărise încă într-un picior, după câtă şampanie băuse şi după cât de fericită era că-l vedea.

Îi surâse superior şi se îndreptă spre uşa pe care i-o indicase mai devreme.

Camera rezervată ei, după cum se exprimase Alex, era foarte modern mobilată, în diferite nuanţe ale cafelei cu lapte, punctate, ici, colo cu bej, dar presupunea că nu

se deosebea cu nimic de alte camere de hotel din aceeaşi categorie.

Baia era, de asemenea, foarte primitoare, căptuşită cu oglinzi, ca în filmele hollywoodiene.

Harriet se privi cu atenţie în una dintre ele. Nu era slabă, dar nici nu se putea spune că nu e zveltă. Oricum, se gândi ea, păcat că nu era ca acele femei experimentate, care-l puteau face pe un bărbat să ghicească fără niciun fel de greutate când e dorit.

Întorcându-se în cameră, Harriet se gândi la Kostas şi la Becca. Ce frumoasă a fost dragostea lor! Cât de deosebit era Kostas de Alex. De altfel, îl auzise adeseori spunând că o plânge pe femeia care va fi soţia fratelui său.

Harriet regreta acum că nu avusese cu Alex doar o întâlnire formală, în biroul avocatului. Totul ar fi fost mult mai simplu.

Apoi, în timp ce despăturea o cămaşă de noapte găsită într-unul din cele două paturi din încăpere, se gândi că toată acea stare se datora oboselii acumulate după ce străbătuse toată ziua pe jos străzile Londrei. În plus, nu era obişnuită să bea şampanie.

După asta, Harriet îşi aminti că-şi uitase în sufragerie poşeta, în care avea periuţa de dinţi. Se îmbrăcase deja în cămaşa imensă de noapte, croită parcă după moda secolului trecut, aşa că, vru să se schimbe, dar realizase că de dincolo, nu se mai auzise nicio mişcare de multă vreme. Deschise deci uşa, cu foarte mare atenţie. Nu mai era nimeni înăuntru, aşa că îşi ridică puţin cămaşa de noapte, pentru a putea păşi, şi, ajutată de lumina slabă a unei veioze dintr-un colţ, se îndreptă spre sofa, pentru a-şi recupera geanta uitată. Aproape reuşise, când se auzi o cheie răsucindu-se în broasca uşii principale. Harriet vru să se-ntoarcă, dar cămaşa i se agăţă de colţul măsuţei vecine. care, de altfel, se şi răsturnă.

— Ah, fir-ar să fie, şuieră Harriet, încercând s-o tragă de sub măsuţă. Prea târziu, însă. Alex intră deja în cameră.

— Maică Precistă! exclamă el. Harriet se întoarse

surâzând, dar el nu păru deloc să se amuze.

— Iartă-mă, dar îmi uitasem periuţa de dinţi.

Alex nu răspunse, dar porni calm spre baie, lăsând uşa deschisă în urma lui. Deschise apoi un dulăpior şi scoase de acolo un pachet cu periuţe de dinţi, învelite în celofan.

— Ţi-am spus că vei găsi aici tot ce ai nevoie, domnişoară Masters?

— Nu – da… Adică… aş vrea să ştiu cum funcţionează duşul.

— Îţi voi arăta imediat, spuse el rece, deschizând robinetul.

— Mulţumesc, răspunse Harriet, pe acelaşi ton. Îşi puse apoi poşeta pe un raft şi aşteptă ca el să plece.

Alex însă o cercetă din cap până-n picioare şi, deşi era îmbrăcată într-o cămaşă care o acoperea absolut în întregime, se simţi ca şi cum ar fi fost goală.

— De ce nu intri sub duş? Ai nevoie de mai mult ajutor? spuse el, începând să-i desfacă nasturii cămăşii.

Harriet era ca paralizată. Îşi auzea inima bătând cu putere, dar nu era capabilă de nicio mişcare.

Alex îi mângâie gâtul, atât de fin, ca şi cum ar fi fost atinsă de aripa unui fluture. O sărută delicat pe umeri, apoi, încet, încet, cu o fineţe uluitoare, îi îndepărtă cămaşa, care căzu pe podea.

— Mai întâi de toate, vreau să te privesc goală, floarea mea engleză… Trebuie însă să-mi confirmi cu guriţa ta dulce că eşti de acord. N-aş vrea să încerci după aceea să mă şantajezi.

— Eşti odios, şuieră Harriet.

— Ah, te-ai răzgândit? Nu mai vrei să mi te dai?

Harriet simţi că i se face rău.

— Niciodată n-am intenţionat să…

— Atunci, a fost doar o coincidenţă că te-am găsit în sufragerie când m-am întors? o întrerupse el, pe un ton neîncrezător. Nu-mi spune că şi ajutorul cerut pentru a face duş a fost tot o coincidenţă şi nici că travestirea în

cămaşa asta care se dă atât de uşor jos a fost tot o coincidenţă. Oricum, a fost o mare plăcere pentru mine să te dezbrac.

— Cred că e cămaşa de noapte a Yanninei. Iar celelalte insinuări sunt şi ele nefondate. Nu m-am gândit niciodată să te seduc, spuse Harriet, atât de furioasă încă aproape îşi pierdu respiraţia. Regret că te-am rugat să mă ajuţi cu duşul dar nu am văzut niciodată unul de acest tip şi nu ştiu cum funcţionează.

— Încearcă acum, răspunse Alex printre dinţi. Te vei convinge de una singură că nu aveai nevoie de ajutor.

Apoi, fără nicio altă vorbă, o ridică şi o puse direct sub jetul cald de apă.

Înainte ca Harriet să se fi dezmeticit de-a binelea, Alex dispăru.

Întoarsă în camera ei, învelită în prosopul mare şi gros al hotelului, Harriet reuşi cu mare greutate să-şi stăpânească lacrimile. De fapt, Alex avea dreptate şi asta o durea cel mai mult. A lipsit atât de puţin ca acum să fie în patul lui, încă una din şirul celor care nu i-au putut rezista. Ar fi fost un dezastru.

Se vârî în pat, încercând să adoarmă şi încet, încet alunecă în somn.

La un moment dat visă că e strânsă în braţe de două braţe calde şi puternice şi zâmbi în vis şoptind fericită: Alex…

Capitolul 4

Visul păru să fi fost atât de real, încât Harriet avu un adevărat şoc în momentul în care se trezi singură, a doua zi dimineaţă.

Se ridică încet din pat, alungându-şi părul căzut peste faţă şi încercând să-şi dea seama ce anume o trezise. Atunci auzi o bătaie timidă în uşă şi vocea aproape şoptită a Yanninei:

— Thespinis Masters, micuţul s-a trezit şi întreabă de dumneavoastră.

— Vin imediat, răspunse Harriet, căutându-şi în

grabă hainele. Intră încet în baie, pentru a nu-l deranja pe Alex, dar din camera lui nu se auzea niciun sunet.

Imediat ce se aranja, merse direct în camera lui Nicky.

Acesta stătea pe un scăunel la o măsuţă pe măsură, având în faţă un bol cu lapte şi cerealele lui preferate, dar nici măcar nu le atinsese.

— Bună dimineaţa, iubire, spuse Harriet, trecându-i mâna prin păr. Hai să vedem cât de repede termini tot ce ai în farfurie.

Nicky zâmbi fericit imediat ce o văzu şi acum luă în grabă lingura şi începu să mănânce cu pofta lui uriaşă dintotdeauna, dar fără a o scăpa din ochi pe Harriet.

— Are nevoie de dumneavoastră, thespinis, spuse Yannina privindu-l cu duioşie.

După ce-l contemplară astfel pe micuţ câteva minute bune, Yannina o invită pe Harriet în sufragerie, unde Alex o aştepta, deja, pentru micul dejun. Când intră, el tocmai citea ziarele financiare.

Era doar în cămaşă şi Harriet observă din nou ţinuta lui extrem de elegantă.

— Limonadă şi cornuri? Sau preferi o omletă cu şuncă?

O limonadă, băută în timp ce soarele dimineţii intra pe fereastră era tot ceea ce voia Harriet în acel moment, pentru a se simţi mai bine şi mai optimistă.

Nici nu-şi exprimă bine această dorinţă că un chelner îşi şi făcu apariţia, cu o tavă încărcată cu pâine caldă, unt, gem, cafea, limonadă şi câteva cornuri.

Alex îi întinse untul şi gemul fără s-o privească, părând din nou adâncit în ziarele lui.

După un timp, Harriet consideră că e cazul să rupă tăcerea, aşa că spuse foarte hotărâtă:

— Cred că Nicky s-a liniştit, aşa că voi merge acasă.

— Mă tem că nu pot să-ţi împărtăşesc optimismul, răspunse el.

Spune-mi te rog, cum a reuşit Nicos să se

obişnuiască cu tine după moartea părinţilor lui?

— N-a fost foarte greu, pentru că eu am locuit dintotdeauna cu ei. La început am încercat să-i distrag atenţia când mă întreba de ei şi încet, încet, fiind prea mic pentru a-şi da seama de adevăr, s-a obişnuit fără ei.

— Mai vrei cafea?

— Nu. Chiar trebuie să plec.

— De ce? Ai vreo întâlnire?

— Nu.

— M-ai făcut să cred că Nicos e toată viaţa ta.

— Şi tu m-ai făcut să mă hotărăsc să schimb această situaţie, ceea ce voi face începând chiar din acest moment.

— După cum a reacţionat Nicos aseară, cred că se va acomoda foarte greu cu o nouă situaţie, aşa că am nevoie de tine, domnişoară Masters.

— De ajutorul meu? Cum aşa?

Credeam că abia aştepţi să-l scoţi pe Nicky de sub influenţa mea.

— Atunci nu ştiam că ai făcut tot ce era posibil pentru ca Nicos să devină dependent de tine.

— Ah, da, ar fi trebuit să-l neglijez, pentru ca acum să-ţi fie mai uşor să pui stăpânire pe el. Problema e că nu m-am gândit niciodată că vei intra, aşa, în viaţa noastră, ca un… ca un…

— Ca un tiran. Sau ca un maimuţoi arogant, mai exact spus, nu-i aşa?

— Da, conchise ea, scurt. Exact aşa.

— Mă întreb cum de nu ţi-a tras nimeni până acum o bătaie pe cinste, Harriet mou.

— Probabil pentru că n-am avut niciodată niciun conflict cu alte persoane.

— Atunci, sper că de dragul lui Nicos vei face un efort să te înţelegi şi cu mine. Putem cădea acum de acord că binele lui e mai important decât orgoliul nostru?

— Da, răspunse Harriet fără ezitare.

— Progresăm, zâmbi el. Pot să comand încă o şampanie în cinstea acestui eveniment?

— Da, răspunse ea supusă, privindu-şi mâinile tremurânde.

— Şi vei rămâne şi azi… De dragul lui Nicky…

— Da… De dragul lui, da…

Luaseră prânzul pe malul râului, într-un restaurant tradiţional şi Nicky se comportase la cele mai înalte standarde. Era foarte clar acum pentru oricine că Nicky şi Alex se plac foarte mult.

În plus, având aceeaşi culoare a pielii şi a părului, puteau trece foarte uşor drept tată şi fiu.

La întoarcere, în maşină, cu Nicky între ei, Harriet îi aruncă o privire lui Alex, spunându-i:

— Ţi-aş cere prea mult dacă te-aş ruga să mă laşi acasă? Nu cred că Nicky îţi va mai crea probleme. Se pare că se simte foarte bine cu tine, nu cred că prezenţa mea vă mai este de vreun folos.

— Sfânta Harriet martira, răspunse el, simţindu-i tristeţea din glas. Mă tem că Nicky se va decide să ne facă încă o demonstraţie de cât de dependent e de tine.

— Nu, nu cred. Pare mult mai ataşat de tine acum, decât de mine.

— Imediat ce nu te mai vede, devine foarte agitat.

— Dar stă fără nicio problemă cu Manda, fata care are grijă de el când sunt la serviciu.

— Da, pentru că ştie că te vede imediat după ce ţi-ai terminat munca.

— Mi-ai spus asta ca un reproş. Ce era să fac după… după… Ar fi putut fi înfiat de cineva, dar n-am vrut asta. I-aş fi trădat pe Becca şi pe Kostas, dacă aş fi permis asta. Spune-mi dacă am greşit. Nu aveam cum să-mi închipui că vei apărea tu cu pretenţiile tale de custodie.

— Ar fi trebuit să te gândeşti că se va întâmpla aşa. Kostas nu v-a spus niciodată că familia noastră e foarte unită?

— Dar l-aţi înlăturat pe Kostas.

— S-ar fi întors el, în mod sigur, la noi, după ce îşi va fi dat seama cât a pierdut din cauza surorii tale.

Buzele ei erau pe cale să-l facă porc, dar se gândi imediat la Nicky. Deşi nu înţelegea poate despre ce se vorbea, putea percepe vibraţiile conversaţiei, de aceea

Harriet se întoarse cu capul spre fereastră şi tăcu, încercând să-şi stăpânească lacrimile.

Aşa se face că imediat ce au ajuns la apartamentul lui Alex, Harriet se scuză şi intră în baie, unde, în sfârşit, putu să dea drumul lacrimilor reţinute cu atâta efort. Îşi spălă apoi ochii încinşi cu apă rece, îşi temperă bătăile inimii respirând adânc, şi ieşi.

Îl găsi pe Alex singur, uitându-se pe fereastră.

— Unde e Nicky? exclamă ea surprinsă.

— Yannina l-a scos la plimbare. Am simţit că e mai bine să continuăm discuţia începută între patru ochi.

— Nu mai avem nimic de discutat, se răsti Harriet, nervoasă. Nu mă pot lupta cu tine, asta-i sigur. Promite-mi doar că te vei purta bine cu el, că nu-l vei urî, pentru că e fiul Beccăi.

— Sfinte Sisoe, ce lucruri îţi trec prin minte. Ce fel de monstru mă crezi? ridică Alex tonul, la rândul lui.

— Nu contează ce cred eu. Contează însă cum te vei purta tu cu el. Îi vei permite, când va fi mai mare, să îmi trimită măcar o carte poştală de Crăciun?

Alex spuse ceva scurt şi scrâşnit în limba lui, apoi continuă în engleză:

— Aşază-te, spuse el autoritar.

Harriet se supuse emoţionată, gândindu-se cât de fericită ar fi dacă l-ar simţi puţin lângă ea, chiar şi aşa, nervos cum era.

— E adevărat, continuă el, că am venit aici cu gândul să-l iau pe Nicky cu mine, dar nu ştiam că e atât de ataşat de tine. Ar fi o cruzime fără margini, în această situaţie, să vă despart pentru totdeauna. Trebuie, deci, să găsim o situaţie de compromis.

Harriet făcu ochii mari, încercând să înţeleagă ce vrea să spună. Voia să i-l lase pe Nicky, dar să-l sprijine material?…

— Când voi pleca în Grecia cu Nicky, va trebui să vii cu noi, spuse Alex, luând-o total prin surprindere.

— Nu! strigă ea, evident în şoc. Nu, nu e posibil.

— De ce?

Pentru că nu vreau să mai petrec niciun minut în compania ta, se gândi ea, dar spuse:

— Pentru că, deşi nu pare, am viaţa mea aici. Am casa mea, am slujba mea… Cei de la compania la care lucrez au fost foarte înţelegători cu mine până acum, dar asta nu poate continua la infinit.

— Toate acestea înseamnă mai mult pentru tine decât Nicos? întrebă el cu răceală.

— Bineînţeles că nu, rosti ea gâfâind.

— Şi-ţi închipui că eu te-aş lăsa fără casă şi fără slujbă?

— Nu vreau caritate.

— Nu asta-ţi dau.

— Şi… nici nu ştiu dacă m-aş putea obişnui să trăiesc acolo.

— Tot timpul opui rezistenţă. Ai aici chiar tot ce-ţi doreşti încât nu vrei să vezi dacă te poţi acomoda în altă parte?

— Dar cine are în viaţă chiar tot ce-şi doreşte? Dar munca pe care o am e importantă pentru mine şi nu vreau s-o pierd.

— Da, pare să fie mai importantă decât nepotul tău.

— Ştii că nu e adevărat ce-ai spus acum.

— Atunci poate ai alte motive. Poate există în viaţa ta un bărbat pe care nu-l poţi părăsi.

— Nu, nu există.

— Atunci, nu văd de ce n-ai veni cu noi. L-ai văzut pe Nicos cum a reacţionat când a stat fără tine. Nu putem să-i producem atâta suferinţă.

— E foarte complicat pentru mine să plec în Grecia. Lucrurile se pot agrava… Când mă voi întoarce aici, va suferi şi mai mult.

— Vom sta mai întâi în Corfu, cu mama şi cu sora ei.

După un timp, vei putea să începi să călătoreşti, să vezi insulele din împrejurimi. Aşa, încet, încet se va obişnui cu lipsa ta.

— Da… Sună foarte practic… Dar ce va spune familia ta de prezenţa mea acolo?

— Nimic, vei veni în calitate de mătuşă a lui Nicos. Orice alte insinuări ar însemna insulte.

— Şi cât timp ar trebui să rămân acolo?

Dacă Alex fu mulţumit de această capitulare, Harriet n-avea cum s-o ştie, pentru că faţa lui rămase impasibilă.

— Atâta timp cât va fi necesar, Harriet mou. Nici mai mult, nici mai puţin. În cât timp vei fi gata de plecare?

— Nu ştiu… Am nevoie de paşaport, spuse ea mai calm.

— N-ai ieşit niciodată din Anglia? o întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Niciodată. Orice pachet turistic costă, domnule Marcos…

— Alex, răspunse el autoritar. E absurd să continuăm să ne formalizăm, aşa că vom înceta cu asta chiar acum.

— Da, sir, accentuă ea izbucnind în râs.

— Vei fi, în mod sigur, cel mai refractar musafir pe care l-am avut vreodată. O să-ţi placă însă la Corfu. Are o frumuseţe aparte.

— Am auzit asta.

Nu aici se spune că a scris Shakespeare „Furtuna”?

— Cred că da. Dar de asta e interesant acolo, pentru tine?

— Dar nu voi avea timp să simt farmecul acelor locuri. Merg în interes de serviciu. De Nicky va trebui să ai mai multă grijă, în acest sens.

— Da. zâmbi el. În primul rând, îi vom cumpăra nişte haine mai subţiri.

— Da, nu-l voi băga în pături, acolo, surâse ea.

— Philippides te va ajuta cu tot ce va fi necesar. Caută-l ori de câte ori ai nevoie, ai înţeles?

Harriet scutură din cap, dar îl privi nedumerită.

— Eu trebuie să fiu mâine în Atena, dar voi ajunge la timp în Corfu, pentru a fi acolo la sosirea voastră.

— Da, cred că va fi important pentru Nicky să te găsească acolo.

— Da, cred că da, răspunse el.

Telefonul sună cu insistenţă într-un colţ şi Alex se ridică să răspundă, părând mult mai relaxat acum, după ce câştigase din nou o bătălie.

Doar o bătălie minoră, se gândi Harriet, privindu-l cum se mişca plin de el prin cameră. Pentru un bărbat care îşi petrecea atât de mult timp închis într-un birou, arăta surprinzător de bine.

Primise legătura şi începu să vorbească repede, pe un ton complet schimbat:

— Kougla mou, ce drăguţ din partea ta că m-ai sunat. Ah, bineînţeles că n-am uitat, cum aş fi putut?

Ascultă apoi cu un zâmbet larg, după care continuă:

— Mă flatezi, iubito… Atunci, cum ai spus şi tu, ne vedem la noapte… Alex termină convorbirea şi Harriet îşi ridică ochii din podea:

— Crezi că Yannina va mai întârzia mult? Aş vrea să-l iau pe Nicky acasă. Cred că e foarte obosit deja.

— Se poate odihni aici, răspunse Alex.

— Nu, chiar trebuie să plecăm, te încurcăm. Am văzut că ai nişte planuri şi nu vreau să ţi le strici din cauza noastră.

— Planurile mele sunt pentru mult mai târziu. De ce te grăbeşti aşa, Harriet mou?

— Nu mă grăbesc, răspunse ea şi cuvintele sunară fără vlagă chiar şi în propriile ei urechi.

— Peste puţin timp, vei zbura spre Corfu. E o insulă mult mai mică decât asta.

— Ştiu, răspunse fără chef Harriet.

— Oricum, nu mă aştept să fiu foarte bine primită acolo.

— Da, trebuie să te pregăteşti să faci faţă unor resentimente şi, mai ales, să nu pomeneşti niciodată

numele surorii tale. Nici mama şi nici sora ei nu vor uita niciodată faptul că Kostas s-a căsătorit cu o străină. Poate vei avea parte şi de ceva ostilitate din partea lor. Eşti destul de înarmată pentru a suferi toate acestea de dragul lui Nicos?

— Da, pentru Nicky, da. N-aş fi putut pentru nimeni altcineva, dar pentru Nicky, da, spuse Harriet, simţind în acelaşi timp cât de mult şi-ar fi dorit ca lucrurile să fie atât de simple.

Capitolul 5

În timp ce avionul plana încet peste lagună. Harriet, realiză că mâinile ei strângeau cu toată forţa braţele fotoliului pe care era aşezată. Nicky fusese uimitor de cuminte, cu excepţia momentului în care începuseră să decoleze şi asta doar pentru că i se înfundaseră urechile.

Domnul Philippides se îngrijise într-adevăr de toate nevoile lor şi, în doar câteva minute devenise foarte clar că Nicky îi era foarte simpatic.

Avionul se pregătea acum de aterizare şi Harriet îşi căută oglinda în geanta de lângă ea. Părea să fie o zi foarte însorită acolo, atât de deosebită de cenuşiul luminii din Londra.

Spera că nu va fi dezamăgită de această călătorie. Domnul Philippides, deşi foarte ocupat, îi însoţise, totuşi, pentru cazul în care Alex Marcos nu putea să-i întâmpine.

Harriet o binecuvânta acum în gând pe Manda că o sfătuise să-şi cumpere haine noi, pentru a nu se simţi ca o rudă săracă la sosire.

Fusese însă destul de calculată cu suma enormă de bani pe care Alex i-o dăduse prin intermediul domnului Philippides, în afară de banii rezervaţi lui Nicky. Aşa că nu cheltuise nici măcar un sfert din ei.

Îl auzi pe domnul Philippides salutând pe cineva şi întoarse repede capul. Şoferul care îl însoţise pe Alex la Londra îi salută politicos şi-i conduse spre ieşire. Nicky alerga voios pe lângă domnul Philippides, dar Harriet abia dacă mai putea să respire de emoţie. Era normal să fi fost

trimisă o maşină în întâmpinarea lor, se gândi Harriet, dar asta nu însemna neapărat că venise şi Alex. Dar… venise şi-i aştepta nerăbdător lângă maşină. Nicky alergă spre el imediat ce-l observă şi Alex îl ridică în sus, râzând şi el cu bucurie.

Apoi se întoarse spre ea, analizând-o mulţumit.

— Bun venit la Corfu, Harriet. Ai avut o călătorie plăcută?

— Da, mulţumesc.

Îl lăsă pe băiat jos, după care o îmbrăţişă atât de puternic încât fusta i se ridică mult deasupra genunchilor.

Urcară după asta cu toţii în maşină şi, la scurt timp, Harriet fu furată de peisajul cu totul nou şi se relaxă.

Înţelegea acum, în sfârşit, de ce atât de multe dintre prietenele sale munceau din greu tot anul pentru a putea economisi banii necesari pentru câteva zile de vacanţă într-o ţară însorită. Totul era atât de incredibil de diferit aici.

Nicky se uita şi el în jur cu ochi mari şi îşi puse apoi capul pe braţul ei. Spera că băieţelul va adormi curând, pentru că drumul cu maşina le luă mult mai mult timp de cum crezuse.

Nu voia ca el să ajungă în faţa clanului Marcos obosit şi deci greu de stăpânit, ca orice copil de vârsta lui într-o atare situaţie.

Maşina continuă să alunece uşor, pe lângă livezile de citrice şi măslini şi, deodată, în faţa lor răsări ca prin minune, turcoazul incandescent al mării. Harriet simţi că i se taie respiraţia de atâta frumuseţe. Nu se mai gândi la niciuna dintre problemele cu care se aştepta să se confrunte odată ajunsă la casa lui Alex. Pentru această frumuseţe desăvârşită a insulei, va putea îndura totul.

Vila familiei Marcos nu era chiar un palat, aşa cum îşi închipuise, dar era totuşi foarte mare şi spaţioasă, înconjurată de o grădină în trepte.

În faţa casei fură întâmpinaţi de o fântână arteziană, cu o nimfă în mijloc, care privea cu satisfacţie apa ce îi

cădea în mâini.

Se întoarse spre Nicky, vrând să-i observe reacţia, dar Alex îl luase deja în braţe şi micuţul îşi făcea acum somnul de după-amiază.

Uşa se deschise şi în prag apăru Yannina, care exclamă cu bucurie:

— Ah, pedhi mou!

Alex îl puse pe Nicky jos şi acesta alergă imediat spre Yannina, recunoscând-o cu bucurie.

Harriet simţi că era un pic geloasă, dar în acelaşi timp, se gândi că era mai bine pentru toată lumea ca el să fie mai sociabil. Aşa, îşi va putea organiza şi ea mai uşor viaţa de acum înainte.

Dar ce viaţă? Domnul Philippides îi spusese de o slujbă care fusese deja găsită pentru ea în cadrul companiei Marcos, dar acesta era ultimul lucru pe care şi l-ar fi putut dori. Intenţiona să scape de sub aripa protectoare a lui Alex cât mai repede cu putinţă.

Camera în care fu condusă era de asemenea foarte spaţioasă, iar briza parfumată a aerului condiţionat o făcea extrem de primitoare. În mijlocul încăperii, stăteau în picioare şi aşteptau foarte drepte, două doamne în vârstă, cu pielea închisă la culoare, îmbrăcate în negru, ca toate ţărăncile pe care Harriet le văzuse deja în drumul până acolo. Spre deosebire însă de acelea, cele două doamne din faţa ei aveau veşminte din mătase, iar pe piept şi la încheieturile mâinilor purtau diamante. Ochii le străluceau cu răutate, la fel de puternic ca bijuteriile pe care le purtau cu atâta mândrie.

Avea în faţă cei mai puternici inamici din viaţa ei, se gândi cu groază Harriet.

Alex o prinse de mână şi spuse cu o voce sobră dar extrem de plăcută:

— Mama – Thia Zoe, permiteţi-mi să v-o prezint pe thespinis Masters, care ni l-a adus pe Nicos din Anglia.

Doamna Marcos îşi întinse buzele într-un fel de zâmbet, dar sora sa nu păru deloc dispusă la o astfel de

concesie. Se uită direct în ochii Harrietei şi spuse pe un ton răstit ceva în limba greacă, evident extrem de veninos.

Vocea lui Alex se înmuie după asta mai mult ca niciodată:

— Ar fi bine dacă ne-am aminti cu toţii că domnişoara Harriet nu înţelege limba greacă. Vom face deci un efort de voinţă şi vom vorbi cu toţii în engleză în prezenţa ei.

Doamna Marcos se supuse şi spuse într-o engleză perfectă:

— Bine ai venit în casa noastră, thespinis.

Tonul ei sună ca o insultă, dar când se uită la Nicky, ochii i se umplură imediat de lacrimi.

Copilul se lipi repede de ea. Privirea de oţel a femeii îmbrăcate în negru era pentru el o experienţă cu totul nouă. Harriet îl îmbrăţişă, încercând să zâmbească, dar buzele îi tremurau.

— Deci, acesta e băiatul lui Kostas, spuse thia Zoe, într-o engleză mai puţin elegantă decât a surorii ei.

Nicky începu să scâncească, strângându-se şi mai mult lângă Harriet, şi-atunci cele două personaje îmbrăcate în negru săriră amândouă deodată asupra lui, încercând să-l amuze.

Yannina se apropie zâmbitoare, încercând să aplaneze cât de cât lucrurile:

— Iertare, kyria, dar atâtea ore în avion şi pe urmă în maşină – po, po, po – cum să nu plângă acum?

— Atunci, e mai bine să fie dus în camera lui.

Şi dumneata la fel, thespinis Masters. Alex a primit deja două telefoane; unul de la Atena, altul de la Paris. Poate te vei ocupa după asta de aceste probleme.

— Thespinis, îl voi duce atunci pe micuţ în camera lui, spuse Yannina, luându-l pe Nicky în braţe. Nu ştiu care cameră v-a fost rezervată, dar Androula vă va conduce cu plăcere, adăugă ea, arătând spre o femeie între două vârste, îmbrăcată de asemenea în negru dar cu un şorţ alb în faţă, pentru a-i fi marcată inferioritatea.

Harriet se îndreptă bucuroasă spre ieşire. Camera

aceea avea prea multă ostilitate pe metru pătrat.

Androula se apropie timid de Harriet şi o îndemnă gesticulând uşor s-o urmeze:

— Dacă doriţi, thespinis…

Scările erau protejate de o balustradă de fier şi Harriet le urcă cu sentimentul că urca pe munte, atât de abrupte erau.

Când ajunseră la capătul coridorului presărat cu nişe din care nişte lămpi antice îşi trimiteau cu greutate lumina slabă, Androula deschise repede uşa unei camere şi-i spuse pe un ton politicos dar rece şi grăbit:

— Aceasta este camera dumneavoastră, thespinis. Mă duc să vă aduc bagajele.

În primul moment, Harriet avu impresia că Androula greşise uşa şi o vârâse într-un dulap, dar imediat după asta observă un pat foarte îngust lipit de peretele de după uşă, unde era de altfel agăţat şi un cuier. O fereastră foarte mică se deschidea în tavan, astfel că pentru această cameră nu mai consideraseră necesar aerul condiţionat.

Dacă n-ar fi fost atât de nervoasă, ar fi izbucnit cu siguranţă în plâns. Părea să fie camera destinată servitorilor reflectă ea, dar apoi auzi vocea veselă a lui Nicky din cealaltă cameră şi îşi spuse că era probabil singura cameră disponibilă, atât de aproape de băieţel, dar tot nu putu să nu se gândească la faptul că în aceste condiţii ar trebui să coboare imediat şi să ceară să fie trimisă în Anglia cu primul avion. Nu. Nu putea să facă asta. Era acolo pentru binele lui Nicky, nu pentru al ei personal. Va accepta, deci, orice situaţie, de dragul lui, pentru că nu era, oricum, pentru totdeauna. Această insultă îi va da un motiv în plus să părăsească această casă, imediat ce Nicky se va fi acomodat cu noua lui viaţă.

Se decise deci să bată la uşa alăturată pentru a-l vedea pe Nicky. Nu mică îi fu mirarea când, deschizând uşa camerei sale dădu peste bagajele ei, lăsate acolo fără nicio vorbă. Le luă, aşadar, şi le purtă înăuntru, felicitându-se pentru ideea de a-şi fi purtat cu ea micul dulap de

plastic pentru rochii.

Când intră însă în camera alăturată, se bucură din toată inima. Nicky stătea la o măsuţă specială, în faţa ferestrei, mâncând cu mare poftă un iaurt cu fructe, una din preferinţele lui culinare, supravegheat îndeaproape de Yannina.

— Yasoo, Nicos, se aplecă Harrieta spre micuţ, acceptând bucăţelele de fructe pe care acesta le întinse spre ea.

— Ah, thespinis, învăţaţi limba noastră? întrebă cu surprindere Yannina.

— Ştiu doar câteva cuvinte pe care le-am învăţat dintr-o carte pe care am cumpărat-o la Londra.

— O vei învăţa curând, răspunse Yannina pe un ton profetic. Camera lui Nicky o încântă. Era tapisată cu rafturi pline de jucării, iar fereastra de tip francez se deschidea spre un balcon extrem de spaţios.

Nicky se dădu jos de pe scăunel şi se ceru în braţele Harrietei, spunând că vrea o poveste. Harriet începu povestea lui preferată, cu cei trei urşi, dar Nicky adormi imediat.

— Voi mai rămâne puţin lângă el, declară Harriet, dar Yannina o sfătui cu căldură:

— Ah, thespinis, trebuia deja să fiţi jos pentru cină, e mai bine să vă grăbiţi.

Nici nu termină bine Yannina aceste vorbe că uşa se deschise şi intră Alex, îmbrăcat cu un frac elegant, care îi venea ce-i drept de minune.

— Ce se întâmplă? se burzului el la Harriet. De ce n-ai coborât? Eşti aşteptată pentru cină. Nu ţi-a spus Androula?

— Nu, şi aş prefera să rămân lângă Nicky.

— E prima ta cină în această familie, nu se cade, şi pe urmă, îl faci pe copil să fie prea dependent de tine şi aici.

— Îmi pare rău, dar dacă Nicky e dat pe mâinile Yanninei cu totul, atunci nu văd care ar fi motivul prezenţei mele aici. Aş putea să plec?

— Eu credeam că e mai bine pentru tine aşa, dar poate am greşit. Nicky doarme acum?

— Da. Camera lui e foarte drăguţă, apreciez efortul mamei tale de a…

— Eu însămi m-am ocupat de toate acestea. Te surprinde?

— Cred că Nicky va fi într-adevăr foarte bine îngrijit aici. Mă duc să mă pregătesc pentru cină.

— Vino cât poţi de repede.

Deja eşti aşteptată.

Harriet se întoarse în camera sa, dar nu avu niciun chef să se schimbe, aşa că îşi spălă doar mâinile şi îşi aplică puţin machiaj.

Androula o aştepta, vădit nemulţumită, în capul scărilor, pentru a o conduce în sala în care fusese aşteptată la sosire.

Cele două doamne o aşteptau tăcute, aşa că Harriet se simţi obligată să-şi prezinte scuzele, dar sora doamnei Marcos făcu un gest din care reieşea că nici nu se aşteptase la altceva.

Adevărul era că Harriet nu prea se îndemnase să participe la această cină, pentru că toate prietenele ei care fuseseră în Grecia îi spuseseră că aici nu se putea mânca nimic, pentru că fiecare fel de mâncare era impregnat cu ulei de măsline.

Ceea ce văzu însă în această seară, era cu totul şi cu totul deosebit de ceea ce auzise până atunci.

La început fu adusă o supă rece de avocado, apoi cina continuă cu o friptură foarte proaspătă de vacă, în sos de vin, şi se încheie cu cea mai mare varietate de fructe pe care o văzuse până atunci.

Mâncaseră în tăcere şi atmosfera nu se schimbă nici după ce se retraseră în altă cameră, unde se servi cafeaua cu bitter. Cele două doamne se aşezară pe o canapea şi începură să coasă, vorbind rar şi în şoaptă, iar Alex se cufundă în convorbirile lui telefonice. Aşa se face că imediat ce-şi termină cafeaua, Harriet le salută pe cele

două surori, iar acestea îi răspunseră murmurat şi rece.

— Unde pleci? întrebă Alex, văzând-o că se retrage.

— În camera mea. Sunt foarte obosită.

— Aş putea ca de acum încolo să iau cina cu Nicky?

— Nu, nu se poate. Dar dacă eşti atât de obosită, puteai să ceri să ţi se aducă o tavă cu mâncare în camera ta.

Dar pentru o tavă era loc în camera aia, se gândi Harriet, dar nu mai comentă nimic, pentru că nu voia să cerşească un tratament mai bun.

— Îmi voi aminti atunci asta altă dată. Noapte bună, domnule Marcos.

— Harriet mou, ce trebuie să fac pentru ca să-mi spui Alex? Ţin să-ţi amintesc că eşti oaspetele meu.

Ciudat mod de a trata un musafir, se gândi Harriet. Să-l închizi într-un dulap!…

— Voi încerca să-mi amintesc şi asta altă dată, răspunse ea.

Alex îi luă mâna de pe balustradă şi i-o sărută.

Ce calde şi plăcute erau buzele lui… Degetele i se relaxară brusc şi inima îi tresări de emoţie.

— Noapte bună, atunci, pisicuţo, şi somn uşor, spuse el, după care se întoarse în camera din care ieşise. Harriet îl urmări cu privirea până când văzu uşa închizându-se în urma lui. Urcă apoi scările, zâmbind printre lacrimi.

Îi urase somn uşor. Fusese o ironie?… Cât de uşor putea fi somnul ei în situaţia în care era?

Îşi privi mâna în locul în care o sărutase el şi o duse la obraz…

O aştepta o noapte lungă de singurătate…

Capitolul 6

Nu putu să adoarmă. Dar nu doar gândul la Alex o ţinu trează.

Neputând să mai stea în pat, deschise fereastra, dar camera continua să fie lipsită de aer.

Deschise uşa camerei lui Nicky, înainte de a face un duş şi de a se schimba în cămaşa de noapte. Acolo era o

atmosferă foarte plăcută şi băieţelul dormea adânc.

Se întoarse în „dulapul” ei şi se vârî în pat, dar după câteva minute simţi că se înăbuşe.

Se gândi să-i scrie Mandei pentru a-i trece noaptea mai uşor, dar ce putea să-i spună?... Că aici e ţinută într-o saună?...

Se hotărî să iasă afară. Nu mai rezista.

Vila era cufundată în întuneric. Coborî şi ieşi tiptil pe terasă. În sfârşit, putea să respire. Voia însă să plece departe de această casă. Nu avea nicio idee unde, dar coborî în grabă scările. Oriunde era, desigur, mai relaxant decât aici... înconjură vila şi nu mică îi fu mirarea când dădu cu ochii de un teren de tenis. Ce loc frumos... Nu mai jucase tenis din perioada şcolii... În alte împrejurări, s-ar fi bucurat să aibă o vacanţă pe această insulă. Apoi auzi susurul discret al unei ape. O altă fântână arteziană sau o piscină? Se apropie încet, temându-se să nu fie văzută din casă.

Era o piscină!

Se uită în jur, încercând să vadă dacă nu era nimeni prin preajmă. Oricât de incredibil era, văzu nişte haine abandonate la marginea piscinei. iar de altă parte, o măsuţă pe care era aşezat un pahar cu coniac sau cu vin. După alte câteva minute, două mâini prinseră cu forţă marginea piscinei şi cineva ieşi imediat din apă. Era Alex... Complet gol...

Harriet simţi că-i sare inima din piept. Alex se îndreptă spre măsuţă şi începu să bea tacticos din pahar. Dumnezeule... Era magnific...

Crezuse că doar ea simţise nevoia să iasă afară la acea oră şi faptul că el avusese acelaşi gând o umplea de emoţie. Înotase gol. Asta însemna că nici el nu se aşteptase ca cineva să vină acolo în miez de noapte.

Făcu câţiva paşi, încercând să nu facă niciun zgomot şi să se întoarcă pe terasă, dar vocea lui o opri imediat:

— Stai puţin cu mine? Apa e excelentă şi coniacul franţuzesc.

Harriet îşi roti speriată capul spre el. Se învelise într-un prospop şi acum îşi ţinea, arogant şi satisfăcut, mâinile pe coapse.

— Nu mă aşteptam să fie cineva aici la ora asta, spuse ea, vrând parcă să se scuze.

— Nici eu, răspunse el amuzat. Am crezut că vrei să dormi. Ce te-a făcut să vii aici?

— Nu sunt obişnuită să dorm în alt pat şi camera mea e sufocantă. Am ieşit puţin la aer. Grădina aceasta e minunată, într-adevăr.

— Toate camerele au aer condiţionat. Poate n-ai ştiut cum funcţionează. Trebuia doar să o suni pe Androula, doar dacă nu ţi-a făcut din nou plăcere să mă cauţi pe mine pentru a-ţi rezolva şi această dilemă.

— Nu te-am căutat.

N-aveam de unde să ştiu că te pot găsi aici la această oră.

— Dacă ştiam că voi avea parte de o companie atât de drăguţă, rămâneam să te aştept în piscină. Am fi putut înota împreună, Harriet mou.

— Cred că e timpul să mă retrag în camera mea, spuse Harriet, gândindu-se ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi văzută cu el.

— Vei face asta mai târziu. Acum, aş vrea să bei puţin coniac cu mine.

Harriet făcu câţiva paşi spre el, ezită puţin, dar invitaţia de a mai rămâne puţin cu el era mult prea tentantă, aşa că se aşeză pe un scaun alăturat şi acceptă paharul întins de el.

— Ai o casă foarte frumoasă, spuse ea, mai mult pentru a face conversaţie.

— Mă bucur că îţi place, pentru că poate va trebui să rămâi aici ceva mai mult timp.

— Cine ştie?… Oricum, acum e cazul să mă întorc în camera mea.

— Te-ai săturat de aer, de coniac sau de mine, Harriet mou?

— Poate de toate astea, replică Hariet dând să plece, dar el o prinse imediat de mână.

— Cât de laşă eşti, spuse el printre dinţi. Ai încercat să mă convingi că eşti destul de matură pentru a-mi creşte nepotul, dar eşti tu însăţi doar un copil.

— În acest caz, dă-mi voie să mă întorc la dădaca mea, replică Harriet cu aciditate.

— Mai târziu, după ce mă voi convinge că nu te mai temi de mine, spuse el, şi o cuprinse în braţe.

— Te rog, nu, murmură ea.

Dar era prea târziu. Mâinile lui începură deja să-i cutreiere corpul şi gura lui îi muşca uşor urechea, murmurând ceva în limba lui, atât de senzual şi de cald, încât Harriet simţi că nu se mai putea opune. Alex o ridică în braţe, sărutând-o cu pasiune.

Harriet simţi că se pierde, dar o ultimă fărâmă de voinţă o făcu să dea înapoi.

— Nu…

— Haide, nu fi proastă, spuse Alex. Ai venit aici în miez de noapte, la ce te-ai fi aşteptat?

— Ţi-am spus că nu mă gândisem că ai putea fi aici. Dă-mi drumul. Te rog, Alex.

— În sfârşit, îmi rosteşti numele. Mă întrebam ce te-ar putea determina s-o faci. Acum ştiu. Dar dacă nu vreau să te ascult când mă rogi, ce se va întâmpla?

— Pur şi simplu nu vreau asta… îmi pare rău.

— De ce îţi pare rău? Nu s-a întâmplat nimic, răspunse el ironic. Sau de asta îţi pare rău?

— Ştii foarte bine ce am vrut să spun.

— Da. Aş vrea doar să-ţi dau un sfat. Nu provoca situaţii pentru care nu eşti pregătită.

— Dar ţi-am spus de ce am venit aici. Nu puteam să dorm.

— Şi credeai că eu pot.

— Da.

— Şi eu credeam despre tine acelaşi lucru, pentru că am uitat de ce te-am adus aici. Aveam nevoie de puţin aer

proaspăt şi eu, micuţo.

— Ţi-ai uitat lucrurile, spuse Harriet încercând să scape.

— N-am nevoie de ele. Dorm cum înot… Gol…

Se întoarseră în casă şi în hol Harriet îi spuse noapte bună.

— Nu atât de repede. Nu vrei să văd ce s-a întâmplat cu aerul condiţionat din camera ta?

Nu voia să intre în camera ei sub niciun motiv, dar, în acelaşi timp, nici nu putea rămâne acolo în condiţiile de până acum, aşa că spuse, recunoscătoare:

— Mulţumesc, sper că se va rezolva.

O urmă deci în linişte de-a lungul culoarului, iar când văzu că trece de camera lui Nicky o trase uşor de mână.

— Hei, ai uitat unde dormi?

— Aceea e camera mea, spuse Harriet arătând spre încăperea în care fusese cazată.

— Cum? Dar acolo nu e decât…

Harriet deschise uşa şi el îi văzu bagajele, aşa că se întrerupse înfuriat.

— Cine te-a adus aici?

— E o cameră vecină cu cea a lui Alex şi…

— Ordinele mele au fost înţelese greşit. Te rog să mă ierţi pentru acest inconvenient şi să mă urmezi. Nu poţi să-ţi petreci noaptea aici…

— Hm, n-aş vrea…

— Urmează-mă, te rog, spuse el pe un ton categoric.

Harriet ezită un moment, apoi îşi luă geanta şi-l urmă.

— Mâine vom vedea cine ţi-a făcut asta. Până atunci, vom găsi o soluţie pentru noaptea asta.

Camera în care o condusese era absolut diferită de cea pe care tocmai o părăsiseră. Un pat imens, în stilul unui divan, trona în mijlocul camerei, iar ferestrele foarte largi erau acoperite cu draperii crem. În acelaşi ton cu covoarele şi tapiseria.

— Când vei fi gata pentru micul dejun, va trebui doar

să suni, spuse el, încă vădit marcat de cele întâmplate.

— Mulţumesc, Alex.

— N-ai pentru ce să-mi mulţumeşti. Sunt doar foarte nemulţumit de faptul că ţi s-a dat prilejul să crezi că nu suntem un popor ospitalier.

A doua zi dimineaţă, Harriet deschise ochii mari, nevenindu-i să creadă că dormise într-un asemenea lux. Se ridică şi se duse în baie, cu gândul să facă un duş. Dar după doar câteva clipe auzi ceasul sunând. Era deja ora zece. Se întoarse, se vârî din nou în pat şi sună pentru micul dejun.

După alte câteva minute, se auzi o bătaie scurtă în uşă şi apăru însuşi Alex însoţit de o fată care purta o tavă încărcată cu câteva sandvişuri şi o ceaşcă mare de cafea.

Harriet zâmbi stânjenită, pentru că nu se aştepta ca micul dejun să-i fie adus chiar de stăpânul casei. Fata lăsă tava pe masă şi se retrase, în timp ce Alex se aşeză confortabil pe un fotoliu.

— Eşti foarte sobră în dimineaţa asta, Harriet mou. Ce s-a întâmplat? Am trecut mai devreme să-mi iau nişte haine. Dormeai, aşa că n-am putut să-ţi cer permisiunea. Sper că ai dormit confortabil.

— Ah, da, exclamă Harriet cu ironie.

Asta, bineînţeles, până am realizat că dorm în patul tău.

— Te temi că te-ai contaminat de vreo boală? întrebă el zâmbind sarcastic.

— N-am vrut să spun asta. Doar că nu mă simt bine că n-ai putut dormi în camera ta, din cauza mea. Aducându-mă aici, m-ai pus într-o postură foarte dificilă. Ce va spune familia ta?

— Ştie deja ce să spună pentru că le-am explicat ce s-a întâmplat.

— Înţeleg, răspunse Harriet, regretând cele spuse înainte.

— Sper.

— Regret, dar nu ştiu cum să reacţionez… Am dormit

pentru prima dată în camera unui bărbat.

— Şi eu am avut pentru primă dată în camera mea o fată atât de imatură ca tine, care nu ştie niciodată ce vrea. Asta te mulţumeşte?

— Perfect, spuse ea, la fel de ironic. Acum, dacă eşti drăguţ, cheamă te rog servitoarea, pentru că aş vrea să mă îmbrac.

Alex o privi într-un mod în care se putea citi cât de indiferent îi era dacă o vedea îmbrăcată sau goală. Apoi se întoarse şi ieşi. Îi ascultă paşii cum se îndepărtau şi inima i se strânse. Cu doar câteva minute înainte, fusese în paradis.

Cu un efort supraomenesc, însă, îşi stăpâni lacrimile, pentru a n-o vedea Androula plângând, când intră în cameră, câteva minute mai târziu.

Conducând-o spre altă cameră, femeia se scuză vehement pentru cele întâmplate şi deşi Harriet nu înţelegea niciun cuvânt din cele spuse, tonul folosit o făcu să deducă tot ceea ce cuvintele nu reuşiră. Ea îndeplinise doar nişte ordine.

Camera în care intrară nu avea nimic din luxul camerei lui Alex, dar era spaţioasă şi plăcută. Hainele Harrietei fuseseră deja aduse acolo şi despachetate. Ce schimbare totală de situaţie, se gândi Harriet, cu toate că nu îi plăcea ca cineva să îi răscolească bagajele. În alte circumstanţe şi dacă n-ar fi fost atât de tristă, ar fi obiectat, desigur.

Făcu o baie fierbinte şi se îmbrăcă într-o ţinută simplă, sport, cu o fustă gri şi un tricou de aceeaşi nuanţă. Tocmai se întreba cum să-şi aranjeze părul, pentru a se simţi cât mai comod, când se auzi o bătaie în uşă, după care Yannina îl împinse uşor pe Nicky în cameră.

— Oh, spuse Harriet aruncând pieptenele şi luându-l în braţe… Tocmai mă pregăteam să vin la tine.

Micuţul îşi ascunse faţa la pieptul ei, strângând-o cu putere:

— Te-am găsit…

— A dormit bine, thespinis, dar n-a vrut să mănânce.

— Nicky, de ce?… Trebuie să te hrăneşti.

— Nu-mi place mâncarea de aici. E prea fierbinte.

— După o zi sau două, te vei obişnui. Vom avea o vacanţă foarte frumoasă cu unchiul Alex. Vei vedea.

Yannina interveni cu voce caldă şi protectoare:

— Să mergem, iubitule. Unchiul tău vrea să te vadă şi nu e frumos să-l lăsăm să aştepte.

— Te voi vedea mai târziu, Nicky, poate vom înota puţin în piscină. Ce zici de asta?

Nicky dădu afirmativ din cap şi plecă mână în mână cu Yannina.

Harriet închise uşa în urma lor, oftând adânc. Se va obişnui foarte greu cu această situaţie.

Aruncă apoi o privire în oglindă. Nu era tocmai rău, dar ştia că pentru cei de aici va rămâne, oricum, doar ruda săracă a lui Nicky.

Când ajunse în hol, la parterul vilei, Harriet fu surprinsă să vadă toate uşile închise. Casa părea pustie, dar una dintre servitoare îşi făcu grabnic apariţia şi-i făcu semn s-o urmeze în camera în care stătuseră cu o seară înainte la cafea. Harriet îşi aranjă emoţionată fusta, gândindu-se că va trebui să facă faţă unei întrevederi cu doamna Marcos. După ce intră, însă, văzu că în cameră era doar domnul Philippides, care o primi zâmbind prietenos.

— Kalimera, thespinis Masters. Sunt bucuros că am prilejul de a vă saluta, înainte de a mă întoarce la Londra.

— Ah, n-am realizat că v-aţi deplasat până aici special pentru noi. Îmi pare rău dacă v-am creat probleme.

— A fost o plăcere să vă însoţesc. Vă veţi simţi foarte bine aici. E o casă frumoasă, nu-i aşa?

— Da. dar în acelaşi timp cred că a fost o greşeală să vin aici. Credeţi că pot avea şi eu un loc în avionul cu care plecaţi?

Domnul Philippides o privi şocat.

— Mă surprindeţi, thespinis. Ar fi o insultă pentru kyrios Marcos dacă aţi pleca atât de curând.

După ce se asigură că nu poate fi auzit, avocatul continuă:

— Dacă sunteţi deranjată de răceala cu care aţi fost primită de doamna Marcos şi de doamna Constantis, vă înţeleg. Dar dacă veţi avea puţină răbdare, veţi vedea că lucrurile se vor schimba în curând.

— Mulţumesc pentru încurajare, dar dacă această situaţie va mai dura, domnul Marcos va trebui să accepte să-l iau pe Nicky de aici. Nu înţeleg de ce trebuie să avem parte de acest comportament. Dumneavoastră înţelegeţi?

Domnul Philippides murmură ceva în legătură cu problemele de familie şi Harriet înţelese că nu e dispus să discute despre aceste lucruri. Harriet îi mulţumi, aşadar, pentru tot ce făcuse pentru ea şi pentru Nicky până atunci şi se îndepărtă, pentru că auzi vocile celor două femei apropiindu-se.

Odată ieşită din aria vederii lor, departe de vilă, Harriet încercă să se concentreze asupra noutăţii peisajului din jurul ei. Erau atât de multe flori şi atât de multe culori, şi ea era singură în mijlocul tuturor acestor frumuseţi.

În primele zile ale şederii lor aici, Nicky fusese agitat din cauzaschimb ării survenite atât de brusc în viaţa lui şi, astfel, prezenţa ei alături de el se justificase, dar acum putea pleca. În ultimul timp însă, băiatul se ataşase de Yannina şi Harriet observase cu tristeţe că-i devenise tot mai indiferent dacă era cu el sau nu.

Alex era însă de părere că e doar o perioadă trecătoare şi copilul va începe curând să-i dorească prezenţa.

— Credeam că îi eşti devotată lui Nicos.

De ce fugi atât de uşor de responsabilităţile tale?

— Nu fug de nimic, răspunse Harriet. Pur şi simplu cred că nu mai e nevoie de mine aici.

— Comportamentul tău mă face să cred că am dreptate să gândesc aşa. Şi-apoi, e şi dorinţa mea să mai rămâi cel puţin până la sfârşitul lunii. Voi pleca pentru

nişte afaceri urgente, mâine, aşa că vom amâna aceste discuţii pentru când mă voi întoarce.

În timpul în care Alex fusese plecat, Harriet scrisese o mulţime de scrisori, în care desigur. vorbea în cei mai elogioşi termeni despre şederea ei în Corfu. Nici măcar Mandei nu-i spusese nimic despre cât de mizerabil se simţea aici.

În realitate, tot ce văzuse din această insulă fusese drumul până la vilă, împrejurimile vilei şi mica plajă care devenise ultimul său refugiu.

Îi plăcea să stea sub mângâierile calde ale soarelui şi să asculte murmurul mării, aşa cum stătea acum, dar nu era totuşi una dintre acele persoane căreia îi plăceau vacanţele lungi. Acum, mai avea încă o oră până când Nicky îşi va fi sfârşit somnul de după-amiază. Se întoarse pe o parte şi se unse mai bine cu ulei de plajă. Deşi era foarte plăcut, pielea sa nu era obişnuită cu un soare atât de puternic. Aţipise puţin, când auzi cu surprindere paşi în apropiere. Nu putea fi Alex, desigur. Nu… Omul care se apropia era un tânăr îmbrăcat într-un halat de plajă, puţin mai scund decât Alex. Se îndreptă direct spre ea şi Harriet se simţi penibil la gândul că va fi văzută doar în costum de baie.

— Thespinis Masters? Eu sunt Spiro Constantis. Mama mi-a spus că avem plăcerea de a te avea în mijlocul nostru pentru câteva săptămâni, dar nu mi-a spus că obişnuieşti să vii aici la aceste ore. Sper că nu te deranjez.

— Bineînţeles că nu, dar cred că ar trebui să te întreb acelaşi lucru, kyrios Constantis.

— Spiro, te rog. Pot să-ţi spun Harriet? întrebă el, aşezându-se.

Harriet încuviinţă. Nu părea să aibă nimic din răceala mamei sale.

— E o zi foarte plăcută şi am parte de o companie foarte atrăgătoare. Sunt un norocos, comentă el dându-şi jos halatul.

Harriet îl întrebă dacă lucrează pentru compania lui

Alex şi el răspunse afirmativ.

— Pentru filiala din Atena, dar sunt bucuros că am putut să vin pentru câteva zile aici, să-l văd pe micul meu verişor, sărăcuţul de el. Ce tragedie a fost cu Kostas…

— Da, într-adevăr, spuse Harriet privind departe, în larg. L-am îndrăgit foarte mult pe Kostas iar sora mea era o fată grozavă.

Au fost foarte fericiţi împreună.

— Sunt foarte bucuros să aud asta, răspunse el, pentru că pe vremea când trăia în Grecia, i-a creat multe probleme mătuşii mele.

— Atunci, e păcat că familia sa n-a văzut ce efect bun a avut căsătoria asupra lui, răspunse Harriet, surprinsă să audă astfel de lucruri despre cumnatul ei. Cred însă că dacă n-ar fi fost accidentul, până la urmă familia lui şi-ar fi schimbat atitudinea.

— Fratele lui, poate, dar mătuşa mea, nu. N-ar fi iertat-o niciodată pe sora ta pentru cele întâmplate în familia noastră din cauza ei.

— Dar ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu ştii? Iartă-mă, dar credeam că sora ta ţi-a spus. Atunci, mai bine să nu mai vorbim despre toate astea.

— Nu, te rog, spune-mi, trebuie să ştiu.

— Nu eu sunt acela care trebuie să-ţi vorbească despre aceste lucruri. Alex e capul familiei. Sărăcuţa de tine… Poate era mai bine să nu vii aici…

— Nu prea am avut de ales.

Vărul tău voia să-l aducă pe Nicky aici, şi băieţelul avea nevoie de mine în perioada de acomodare.

— Înţeleg… E un băieţel norocos, totuşi. Are parte de devotamentul unei fete atât de drăguţe ca tine. Mătuşa mea îşi doreşte foarte mult ca Alex să se căsătorească şi să aibă şi el copii.

— Nu prea cred că Alex Marcos are astfel de gânduri, spuse Harriet cu ironie.

— Mama lui speră ca el să respecte acordul cu

familia Xandreou şi să se însoare cu fiica lor, Maria.

— De ce ar face-o?

— N-ar fi tipul de căsătorie pe care Kostas l-a făcut cu sora ta. Nu ştii cum se procedează aici? A fost un aranjament între familii.

Formal, Alex şi Maria sunt logodiţi. Atitudinea lui Kostas a umilit ambele familii.

— Atunci, s-a făcut un alt aranjament, cu Alex?

— Un fel de… Alex nu agreează astfel de aranjamente, dar ţine şi el foarte mult la onoarea familiei. Va veni mâine aici, aşa că vei fi în măsură să judeci singură cum stau lucrurile.

— Nu pot să judec situaţia dacă nu-i voi vedea împreună.

— Se va întoarce şi el. Are o amantă la Atena, dar…

— Sper că viitoarea lui soţie nu ştie asta, spuse Harriet, deşi ceea ce auzise despre Alex o rănise profund.

— Maria va închide ochii întotdeauna la aventurile lui Alex, pentru a se mărita cu milioanele familiei Marcos.

— Atunci se potrivesc, spuse Harriet, gândindu-se că ea n-ar fi acceptat niciodată o astfel de situaţie.

— Ai devenit foarte tăcută, spuse Spiro, după ce câteva minute Harriet nu mai spusese nimic, gândindu-se la cele auzite.

Nu-i plăcea foarte mult acest tânăr. Poate pentru că îi spusese lucruri pe care nu-i făcuse plăcere să le audă. Oricum, privirea cu care îi analiza trupul o stânjenea, aşa că răspunse grăbită, în timp ce se pregăti să plece.

— Acum trebuie să te las, cred că Nicky s-a trezit deja.

— Şi te vrea lângă el. îl înţeleg, adăugă el, măsurând-o din cap până-n picioare.

— E doar un copil şi deocamdată sunt tot ce are.

— Sper să te văd mai târziu.

Harriet îl privi fără să-l vadă cu adevărat, gândindu-se şi mai mult cât de nepotrivită era prezenţa ei acolo şi se îndepărtă tăcută.

Capitolul 1

„Fugi, fugi cât poţi de repede…”

Harriet îşi ridică surprinsă ochii din carte, nesimţind nicio reacţie din partea micuţului ei nepot.

— Credeam că îţi place povestea.

— Nu vreau nicio povestire. Vreau să înot, spuse el, bosumflat.

Harriet puse deoparte cartea. Anulase pentru astăzi planul lor de a merge la piscină, pentru că Yannina îi spuse că Nicky tuşise puţin în timpul nopţii.

Băiatul însă se obişnuise deja să se bălăcească în apă la această oră şi nu mai avea niciun chef să stea în casă ascultând poveşti.

Se simţea bine acum şi nu mai avea niciun motiv să-l ţină în cameră, cu excepţia… Cu excepţia faptului că Maria putea fi acolo acum.

Spiro o prezentase pe Harriet Mariei, dar aceasta, după primele cuvinte absolut convenţionale, nu-i mai dăduse nicio atenţie.

Era o fată frumuşică, Harriet trebuia să admită asta, dar prezenţa ei nu-i făcea nicio plăcere. De când venise aici, Harriet renunţase să-l mai ducă pe Nicky la piscină, pentru că Maria stătea acolo cât era ziua de lungă, masându-şi corpul cu ulei, dar fără a intra vreodată în apă.

— Să înotăm, Harry, insistă Nicky, bucurându-se din toată inima când o văzu pe Harriet acceptând.

Maria era deja acolo, întinsă cât era de lungă într-un şezlong, bând tacticos o limonadă cu gheaţă. Se ridică, totuşi, când îi văzu, scoţându-şi surprinsă ochelarii de soare.

Harriet îi adresă un zâmbet de circumstanţă, după care se ocupă de Nicky. Imediat ce băieţelul intră în piscină, Harriet se aşeză şi ea pe marginea bazinului, cu picioarele în apă, privindu-l cu bucurie pe Nicky cu câtă plăcere se juca. După câteva minute însă, îl chemă afară, pentru a-l aşeza puţin sub razele soarelui. În timp ce-i ştergea părul.

Harriet o văzu pe Maria întorcându-se plictisită spre ei şi întrebând cu răceală:

— Cine v-a permis să folosiţi piscina la această oră, când sunt aici musafirii familiei Marcos?

— Nu înţeleg, thespinis, răspunse Harriet surprinsă.

— Vorbesc foarte bine engleza, aşa că n-ai cum să nu mă înţelegi. Băiatul e foarte gălăgios, aşa că du-l imediat de-aici, parakalo, adăugă ea, cu superioritate.

— Mă tem că dumneata eşti cea care nu înţelege, spuse Harriet, încercând să zâmbească, dar fără a reuşi. Nu sunt dădaca lui Nicky, sunt mătuşa lui şi sunt şi eu oaspetele acestei familii.

— Dar există o plajă în apropiere. Acolo poate ţipa cât pofteşte, de ce nu-l duci acolo?

— Pentru că drumul în trepte până acolo poate fi periculos pentru el. Alex ne-a sfătuit să nu-l ducem acolo, din această cauză. Îmi pare rău că nu sunteţi obişnuită să aveţi copii prin preajmă.

— Sunt perfect obişnuită cu asta. Prietenii mei au cu toţii copii, dar copiii greci nu sunt atât de gălăgioşi. Voi englezii, vă creşteţi odraslele în aşa fel încât nu-i de mirare că ajung pe urmă nişte huligani.

— Nicky e pe jumătate grec, răspunse Harriet.

Dar realiză imediat că Maria, văzându-l, se gândea la Kostas, ceea ce nu putea fi prea confortabil pentru ea, aşa că adăugă:

— Dacă te deranjează prezenţa lui îl voi duce în altă parte.

În acel moment însă, apăru Spiro. Era îmbrăcat foarte lejer şi purta pe umeri un aparat de fotografiat.

— Am venit să vă invit, pe tine şi pe Nicos, la Paleocastritsa. Vreţi să fiţi turişti pentru o zi? spuse el zâmbind.

— Ah, venim cu plăcere, răspunse Harriet, fericită că avea prilejul să plece de acolo.

Îl rugă pe urmă să-i aştepte puţin, pentru a-şi schimba hainele şi urcă grăbită în casă, luându-l pe Nicky

în braţe.

În timp ce Yannina îl pregăti pe Nicky, Harriet îşi schimbă bikinii şi îmbrăcă o fustă de culoarea portocalei, la care asortă un tricou scurt şi nişte sandale fără toc. Spiro o privi cu multă admiraţie când coborî cu Nicky de mână.

— Arăţi absolut splendid, comentă el. Să ne grăbim.

— Înainte de a fi observaţi împreună? întrebă Harriet zâmbind cu subînţeles.

— Eşti într-o poziţie foarte ingrată în această casă, spuse Spiro când intrară în maşină.

— Da, ştiu, dar nu văd de ce. Kostas n-a fost nici primul nici ultimul bărbat din lume care s-a căsătorit fără acordul părinţilor.

— Da, sunt de acord, dar n-a fost doar asta.

— Te rog, spune-mi tot, răspunse Harriet, nerăbdătoare.

— Nu ştiu dacă Alex ar fi de acord să vorbesc despre problemele de familie cu o…

— Cu o străină, continuă Harriet, văzându-l că ezită. Oricum, îl voi întreba pe Alex despre toate acestea.

— Nu, te rog, nu trebuie să ştie că am deschis discuţia despre aceste lucruri. Am văzut-o însă pe mătuşa mea cum te priveşte şi nu mi se pare drept.

Despre comportamentul mamei tale ce să mai vorbim, se gândi Harriet să adauge, dar se mulţumi doar să întrebe:

— Mama ta ştie că facem această excursie împreună?

— A fost în parte ideea ei. Trebuie să înţelegi că toată lumea acolo se simte mai bine când nu eşti tu prin preajmă. Dar îmi face plăcere să te scot de acolo…

— Eşti sigur că mama ta ţi-a sugerat să ieşim împreună?

— Nu mă crezi şi te înţeleg. Trebuie să ştii însă că mama mea e o femeie care simte foarte profund, atât în dragoste cât şi în ură. E cu totul diferită când stă departe de-aici. Cu sora sa, însă, e complet schimbată, pentru că

deşi tatăl meu n-a fost un om sărac, mama a respectat mai mult averea familiei Marcos şi căsătoria strălucită pe care o făcuse sora sa.

— Spune-mi, te rog, despre Kostas.

— Alex a fost întotdeauna o persoană charismatică şi Kostas i-a invidiat mereu succesul, de asta a şi vrut să se desprindă de compania Marcos şi să-şi facă propria lui companie.

Asta l-a înfuriat foarte mult pe Alex, ca frate mai mare. Au fost nişte certuri teribile între ei doi, astfel că până la urmă Kostas a trebuit să plece din casă. Aşa se face că a plecat în Anglia, unde a încercat să devină independent, pentru a scăpa de umbra fratelui său.

— Da, când l-a întâlnit Becca, lucra într-un birou şi cred că ea n-a crezut nimic din ceea ce i-a spus, când Kostas i-a vorbit despre familia din care făcea parte.

— Ah, atunci poate a făcut tot ce a făcut pentru a o convinge.

— Dar ce a făcut? întrebă Harriet, uimită.

— A furat un inel cu rubine de la mama sa, pentru a-l da surorii tale, spuse el, după o pauză… Luase, de asemenea, şi o icoană foarte preţioasă, care era păstrată în acelaşi loc cu inelul.

Harriet surâse amuzată, privindu-l pe Nicky cu speranţa că n-a înţeles nimic din conversaţie. Din fericire, acesta era foarte concentrat asupra cărţii lui cu poze.

— Nu te cred, replică ea zâmbind cu scepticism.

— Te înţeleg. E de necrezut, şi fapta lui a îndurerat-o foarte mult pe mătuşa mea. Kostas a venit acasă pentru a anunţa căsătoria cu sora ta şi i-a cerut mamei sale inelul pe care i-l promisese pentru viitoarea lui soţie, dar mătuşa mea a refuzat să i-l mai dea, dat fiind faptul că n-o alesese pe Maria, ceea ce era o mare insultă pentru ambele familii. Oh, sunt foarte multe de spus despre toate astea, cred că îţi poţi imagina.

— Da, răspunse Harriet, căzută pe gânduri.

— Kostas a avut atunci multe divergenţe cu mama sa.

După ce au constatat dispariţia inelului, a doua zi după plecarea lui Kostas, Alex a vrut să plece la Londra pentru a-l recupera, dar mătuşa mea i-a interzis categoric. Nu a încetat însă niciodată s-o facă vinovată de toate acestea pe sora ta.

— Dar sora mea nu a văzut niciun inel. Îmi amintesc de icoană pentru că o vânduseră când s-a născut Nicky, pentru a cumpăra cele necesare pentru el, dar de inel nu ştiu nimic.

— Atunci, înseamnă că l-a vândut. Nu există altă explicaţie.

— Dar ce a făcut atunci cu banii? N-au avut niciodată în plus şi Becca a fost foarte bucuroasă când m-am mutat la ei şi i-am ajutat cu bani din salariul meu.

— Poate l-a păstrat într-un loc sigur, pentru a-l înapoia mamei sale. Ştiu că nu era în firea lui de a face lucruri rele.

— Sunt convinsă că n-a făcut asta. Numai un mizerabil putea face ceea ce mi-ai spus şi eu l-am cunoscut bine pe Kostas, era un om minunat şi a fost foarte fericit cu sora mea.

— Eşti o prietenă foarte loială, Harriet, dar lucrurile au stat cum ţi-am spus.

— Nu cred nimic din toate astea. L-am cunoscut bine pe Kostas.

— Poate era mai bine ca tu să nu fi ştiut despre asta.

Spiro schimbase subiectul, dar frumuseţea acelei insule ei nu-i mai putea spune nimic.

Plaja era deja foarte aglomerată când sosiră ei, dar locul în care se aşezară era foarte plăcut şi Nicky era foarte vesel.

După ce stătură mai bine de o oră în soare, mâncară la o tavernă situată în apropierea lor, după care Nicky, obosit, fu de acord să-şi facă somnul de după-amiază pe plajă, sub umbrelă. Harriet încercă să doarmă şi ea, dar nu reuşi. Simţea că acuzaţiile care îi erau aduse lui Kostas căzeau atât asupra Beccăi cât şi asupra lui Nicky. Cum

putea băiatul să rămână aici, unde se spunea despre tatăl lui că fusese un hoţ? în această situaţie, Alex va trebui să înţeleagă faptul că e mai bine pentru Nicky să se întoarcă în Anglia.

— Eşti tristă, Harriet. Azi trebuie să ne bucurăm de această zi împreună. Nu te mai gândi la lucruri pe care, oricum, nu le mai poţi schimba. Hai să înotăm.

Harriet fu de acord, dar se simţi mult mai relaxată când se văzu în maşină, alături de Nicky.

Imediat ce maşina se opri în faţa casei, Yannina apăru bucuroasă în prag.

— Kalispera, thespinis, aţi avut o zi plăcută?

— Foarte plăcută, surâse Harriet, transferându-l pe Nicky în braţele Yanninei. Ceaiul şi la culcare, cred, Yannina.

— Cred şi eu la fel, thespinis.

Spiro o prinse de mână şi Harriet tresări, privind speriată spre vilă.

— Ziua nu s-a sfârşit aici, spuse el. Vreau să cinăm împreună la Nissaki. E un restaurant foarte frumos acolo, pe malul mării. Spune-mi că accepţi.

— Sună minunat, Spiro, dar…

— Înţeleg… Cine e bărbatul atât de norocos? Sper că nu Alex…

— Nu sunt chiar atât de nebună. Nu, dar am pe cineva la Londra.

Numele lui e Roy. Ne vom căsători când mă voi întoarce acasă.

— Am înţeles. Totuşi, mi-ar face plăcere să cinăm împreună.

— Dacă ai înţeles situaţia mea, atunci nu mai e nicio problemă şi putem să cinăm împreună. Mulţumesc pentru invitaţie, Spiro.

Harriet se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraji.

Spiro zâmbi şmechereşte şi o întrebă, ridicând din sprânceană:

— Asta e tot ceea ce-mi poţi da? spuse el şi o

îmbrăţişă, lipindu-şi buzele de ale ei.

Harriet reuşi să se îndepărteze însă, înainte de a se auzi vocea lui Alex, care apăru în uşa de la intrare.

— Regret că vă deranjez, dar trebuie să vă atrag atenţia că sunteţi într-un loc public.

Harriet simţi că ameţeşte de surpriză.

Îşi prinse obrajii în mâini şi se îndepărtă câţiva paşi cu ochii în pământ.

— Oh, te-ai întors, murmură ea, ruşinată.

— Da, te surprinde? răspunse Alex cu sarcasm şi continuă, privindu-l cu răceală pe Spiro:

— Văd că n-ai pierdut timpul, vere.

— Ţi-am urmat exemplul, vere.

Alex îi răspunse în greacă ceva atât de dur, încât obrajii lui Spiro se colorară brusc.

Cei doi veri se priviră o clipă în ochi, după care Spiro sări spre Alex, într-un impuls subit de violenţă nestăpânită.

— Oh, nu! Nu, Spiro, nu-mi strica ziua! strigă Harriet, prinzându-i braţul.

Spiro făcu o pauză, după care murmură ceva ininteligibil şi intră în maşină. Îi mai aruncă Harrietei o privire, după care porni motorul şi demară.

Deşi era o uşă atât de largă încât trei persoane ar fi putut trece în acelaşi timp fără nicio problemă, corpul masiv al lui Alex părea acum atât de încordat, că devenise o adevărată barieră.

— Aş vrea să trec, spuse Harriet cu răceală.

— Trebuie să vorbim, replică el pe acelaşi ton.

— Despre Nicky?

Oh, se simte minunat. L-am dus azi la Paleocastritsa. E extraordinar de frumos acolo.

— Spune-mi, Nicos te însoţeşte în toate escapadele tale cu vărul meu?

Harriet era pe punctul să-i explice că fusese pentru prima oară într-o excursie cu Spiro, dar se opri. În fond, se gândi ea, nu-i era nici servitoare, nici prizonieră. Şi, în fond, ea nu-l întrebase ce făcuse la Atena.

Harriet îşi ridică orgolioasă bărbia.

— Nu, nu întotdeauna.

De exemplu, voi pleca doar cu Spiro, să cinăm la Nissaki. Te rog, deci, să-mi permiţi să trec, pentru că trebuie să fiu gata la timp.

Harriet se aşteptă ca el să se dea, în sfârşit la o parte, dar se înşelase.

Alex îşi dădu capul mult pe spate şi o privi cu aroganţă.

— Nu-ţi permit, Harriet mou. Dacă ai devenit atât de generoasă cu sărutările tale în absenţa mea, înseamnă că n-ai de ce să mă refuzi nici pe mine, când voi avea chef s-o fac.

O cuprinse de umeri şi o trase cu putere spre el, după care începu s-o sărute, ca şi cum ar fi vrut să facă o adevărată expertiză gurii sale. Un geamăt scurt de plăcere ieşi uşor din pieptul ei, deşi mâinile îi prinseră cămaşa şi-l împingeau cu putere.

— Acum, du-te la Spiro, şuieră el.

Harriet nu făcu nicio mişcare.

El fu acela care se întoarse şi plecă grăbit, lăsând-o singură în prag.

Nu se simţea nicio mişcare.

Tot ce se putea auzi era susurul apei în fântâna arteziană.

Ce căldură sufocantă, îşi spuse Harriet, ridicându-şi părul de pe ceafă, cu un oftat.

Briza molatecă dinspre mare mişca doar puţin aerul, fără a reuşi însă să-l răcorească şi fiecare zi părea mai apăsătoare decât precedenta.

Dar aceasta era atmosfera pentru care atât de multă lume prefera să-şi petreacă vacanţele la Corfu.

Dacă şi ea s-ar fi simţit în vacanţă, probabil i-ar fi plăcut la fel de mult acest cer strălucitor, fără pic de nori.

Nu avea motive să se simtă atât de mizerabil, îşi spuse ea, pentru a nu ştiu câta oară.

De fapt, trăia la cele mai înalte standarde acolo, ceea

ce era minunat.

Spiro îi spusese acelaşi lucru…

Explorase toată insula în compania lui, vizitaseră oraşul, văzuse mormântul sfântului Spiridon din biserica purtând acelaşi nume, unde corpul lui mumificat se odihnea într-un sicriu de argint, îi admirase pe jucătorii de crichet care jucau în Esplanade, cumpărase o mulţime de suveniruri din magazinele de pe cele mai înguste străzi pe care le văzu vreodată, îi contemplase pe cântăreţii de muzică syrtaki, prezenţi peste tot.

Avuseseră apoi un picnic minunat într-un golf accesibil doar bărcilor, şi Harriet avusese parte de prima sa lecţie de schi pe apă.

În fiecare noapte se întorcea în camera ei îngrozitor de obosită, dar nu reuşea să adoarmă până spre dimineaţă, pentru că acestea erau singurele momente când gândurile despre situaţia ei îi năpădeau mintea, negre şi apăsătoare, la fel ca singurătatea ei.

Alex o obseda tot mai mult, dar de la întoarcerea lui nu mai fusese niciun moment singură şi ăsta era un alt motiv pentru care nu-şi mai găsea odihna.

Spiro o invita mereu la cină, ceea ce fusese un bun prilej pentru ea de a evita serile atât de reci, petrecute în familia Marcos.

El o învăţase să aprecieze farmecul special al tavernelor greceşti şi mâncarea simplă, tipică acestor locuri: anşoa, ardei copţi, salată de vinete, miel gătit la tigaie, presărat cu verdeaţă, mere în aluat. După toate astea, se răsfăţau cu câte un lichior, privind peste apa liniştită a mării, luminile bărcilor din depărtare.

— E foarte diferită mâncarea de aici, faţă de cea care se serveşte la vilă, comentă într-una din seri Harriet, şi Spiro râse cu poftă.

— Bucătarul lui Alex a fost adus din Franţa, preciză el amuzat şi Harriet îi întoarse zâmbetul, gândindu-se că ar fi trebuit să-şi fi imaginat asta, având în vedere pretenţiile lui Alex.

Vila era întotdeauna administrată cu foarte multă eficienţă, dar când Alex era acasă, avea un aer cu totul şi cu totul special, iar standardele la care erau serviciile, deşi întotdeauna dintre cele mai înalte, deveneau excelente. Urmăreşte totul cu iscusinţă, nu uită niciun detaliu şi toate ordinele îi sunt ascultate imediat, deşi nu ridică niciodată vocea.

Se temuse la venirea Mariei că va trebui să asiste la scenele ei de dragoste cu Alex, dar după puţin timp constată cu surprindere că el nu-i acorda mai multă atenţie decât ar fi acordat, în general, oricărui musafir al său, deşi Maria îi zâmbea tot timpul şi nu-l scăpa o clipă din priviri, făcând mereu tot posibilul să fie în preajma lui.

De când se întorsese însă de la Atena, toată atenţia lui Alex era concentrată asupra lui Nicky.

Îl îmbrăţişa tot timpul, se juca vesel cu el sau îl purta prin casă pe umeri, spre deplinul amuzament al copilului.

Era hotărât să-i câştige dragostea, îşi spuse în sinea ei Harriet, simţind în acelaşi timp că zilele ei la Corfu erau numărate.

Doamna Marcos devenise şi ea mai apropiată de băieţel, mai ales că Alex i-l punea mereu în poale, fără nicio vorbă.

Harriet îşi întorcea întotdeauna ochii de la astfel de scene, blamându-se pe ea însăşi că putea fi atât de nesimţitoare în faţa emoţiei bătrânei doamne, căreia îi tremura faţa de fericire, de fiecare dată.

Chiar Maria avea acum bunul-simţ de a-şi ţine ascunse adevăratele sentimente şi gângurea cu entuziasm ori de câte ori Nicky venea în vecinătatea sa.

Ceva îi spunea Harrietei că doar doamna Constantis nu accepta încă faptul că Nicky făcea parte din familie, deşi, pe de altă parte, începuse să se poarte cu Harriet cu destulă curtoazie şi era mai mult decât de acord ca ea să iasă cu Spiro.

Ceva nu era în regulă cu toate acestea, o avertiza instinctul pe Harriet.

Doamna Constantis avea ambiţii mari pentru fiul ei şi încă nu îşi pierduse cu totul speranţa ca acesta să se căsătorească cu Maria Xandreou.

De ce atunci nu interzicea, cu autoritatea sa considerabilă, ca Spiro să se întâlnească cu Harriet şi de ce nu-şi încuraja fiul s-o curteze pe Maria, din moment ce indiferenţa cu care o trata Alex era evidentă pentru toată lumea?

De ce se prefăcea că n-o interesează toate acestea, când Harriet putea să jure pe orice că veninoasa doamnă ar fi dat oricât să-şi vadă fiul logodit cu Maria.

Spiro îi spusese la un moment dat că mama sa avea un apartament la Atena şi o casă foarte confortabilă la Peloponese, unde se putea întoarce oricând.

Harriet spera din tot sufletul că asta se va întâmpla cât mai curând, pentru că atitudinea ei ostilă faţă de Nicky nu putea avea desigur, o influenţă pozitivă asupra copilului.

Madam Marcos şi sora sa se agăţaseră una de alta după ce rămăseseră văduve şi asta era de înţeles; problema era că acum, doamna Marcos îşi împărţea timpul între ea şi Nicky, ceea ce adusese în sufletul ei toate resentimentele pe care Harriet nu le putea dovedi, dar le simţea cu toată certitudinea.

Oftă şi îşi schimbă poziţia, dar foarte puţin, pentru că se temea că bikinii ei prea decoltaţi permiteau soarelui să-i ardă prea mult pielea.

Capitolul 8

Alex şi Spiro plecaseră să pescuiască, iar Nicky era într-o vizită la nişte prieteni de familie, cu bunica sa, aşa că Harriet se bucura să aibă, pentru moment, toată plaja doar pentru ea.

Îşi sprijini bărbia în podul palmelor, simţind cum îi curgeau pe frunte şi între sâni picuri mici de transpiraţie.

Cerul părea că se acoperise cu un capac de alamă şi Harriet se gândi că se apropia o furtună.

De altfel, aerul tot mirosea în acel mod specific în

care furtuna e iminentă. În sfârşit, spera.

Doar speranţe, comentă Harriet în gând. Nicio certitudine, despre nimic.

Se întreba cum va fi viaţa ei după ce se va întoarce la Londra.

Alex uitase că-i promisese o slujbă şi poate era mai bine să uite de existenţa ei cu totul, iar ea de a lui.

Ce bine ar fi fost dacă nu l-ar fi cunoscut niciodată. Era foarte nefericită din pricina lui în ultimul timp şi nimic n-o făcea să spere că această situaţie se va schimba. Câte nopţi va mai sta încă trează, gândindu-se la sărutările şi la îmbrăţişările lui? Cât fusese cu adevărat pasiune în atingerile lui şi cât doar simpla sa imaginaţie? Du-te la Spiro", îi spusese, şi Harriet nu putea uita indiferenţa din tonul lui.

Deodată, auzi zgomotul bărcii cu motor. Se întorceau, dar n-avea pentru moment niciun chef să dea ochii cu niciunul dintre ei, aşa că se prefăcu că doarme, închizându-şi ochii şi reglându-şi respiraţia pe un ritm liniştit.

Huruitul bărcii se opri undeva foarte aproape, apoi îi auzi pe cei doi veri apropiindu-se, vorbind foarte tare în greceşte şi râzând cu poftă. Tensiunea Harrietei crescu, dar încercă din răsputeri să se relaxeze. Dar când simţi picurii reci de apă pe spatele încins, tresări brusc şi privi peste umăr. În primul moment se gândi că e Spiro, dar când se întoarse constată surprinsă că era Alex. Se aplecase mult asupra ei şi se pregătea s-o ungă cu uleiul de plajă din sticluţa pe care tocmai o desfăcuse.

— Rămâi aşa, spuse el autoritar şi-i întinse uleiul pe piele. E o prostie fără margini să adormi aşa la soare. Îţi arzi toată pielea.

Ea ardea însă acum, sub atingerea lui… Ca şi cum carnea ei ardea toată sub mâinile lui.

Şi, în timp ce degetele lui coborau cu dexteritate pe spatele şi pe coapsele ei şi apoi pe lângă linia bikinilor, Harriet îşi înfipse puternic dinţii în buze, pentru a nu da

drumul lacrimilor care o podidiră.

Oh, Doamne, se gândi ea, ce influenţă avea acest om asupra ei că îi provoca atâta plăcere atingând-o…

După ce el îşi retrase mâinile şi închise la loc sticluţa, Harriet murmură un mulţumesc atât de stângaci că se simţi penibil.

Spiro se oprise la câţiva paşi mai încolo şi privea toată scena cu ochi mari, realizând desigur, ce se ascundea în spatele ei.

Harriet roşi şi mai tare şi rupse tăcerea:

— Bună, Spiro, ai prins ceva?

— Destul, răspunse el pe un ton sec.

Alex abandonă sticluţa cu ulei pe nisip în apropierea Harrietei şi se îndepărtă, pentru a-i da câteva ordine barcagiului.

Spiro se apropie de ea şi-i spuse fără să se aşeze:

— Ei?… Mâncăm la vilă diseară?

— Da, replică ea cu un surâs, fixându-şi privirile asupra lui, pentru a nu-i aluneca spre Alex.

Spiro zâmbi forţat, apoi se aplecă brusc spre ea, o cuprinse cu braţele şi-i desfăcu sutienul, după care se îndepărtă jucându-se ostentativ cu el. Harriet se ridică enervată, ascunzându-şi sânii cu mâinile.

— Spiro, strigă ea impacientată, dă-mi imediat sutienul.

Spiro rânji ironic.

— Vino să-l iei, kougla mou, replică el, agăţând bretelele sutienului de crengile unui măslin din apropiere.

Harriet măsură din priviri distanţa ce o separa de măslin, întrebându-se dacă Spiro o va lăsa să-şi recupereze sutienul sau era doar o strategie pentru a o determina să-l urmeze.

— Spiro, te rog, stărui ea şi bărbatul se porni pe un râs puternic şi batjocoritor.

După asta, Harriet simţi în spatele ei umbra lui Alex şi întoarse spre el o privire rugătoare şi plină de speranţă, dar, în aceeaşi clipă realiză, cu inima bubuindu-i de

îngrijorare, cât de furioasă era expresia feţei lui.

Harriet se cutremură de groază privindu-l. Părea că are în faţă un criminal, atât de îngrozitor îl ţintui pe Spiro cu privirea, după care mârâi ceva în greceşte.

În primul moment, Harriet crezu că Spiro îşi va sfida vărul cu obrăznicie, şi că asta îl va enerva şi mai mult pe Alex, dar, spre surprinderea ei, ridică nonşalant din umeri, luă sutienul de pe creanga măslinului şi i-l aruncă lui Alex.

Acesta îl prinse nervos şi-l flutură spre Harriet.

— Acoperă-te, imediat, scrâşni el.

Nu fusese descoperită, se gândi ea, braţele ei o ascunseră mai bine decât cei câţiva centimetri de pânză, dar nu era cazul să facă aceste comentarii acum, aşa că se răsuci cu spatele la ei, îşi puse repede sutienul şi-i încheie în grabă clema.

Când se întoarse din nou, constată că Alex plecase, dar Spiro rămăsese şi o privea cu un surâs meditativ în colţul gurii.

— Ţi-ai ieşit din minţi? strigă Harriet. Ce ţi-a venit că te-ai comportat aşa?

— A fost un experiment. Nimic mai mult, râse el încet.

Apoi, realizând privirea ei, adăugă:

— Oh, Harriet, nu exagera. N-ai de ce să fii atât de nervoasă. Alex s-a înfuriat deja cât pentru doi.

— Cred că ar fi fost în stare să te ucidă, replică ea tremurând.

— Şi eu cred, admise el cu candoare.

Harriet oftă, privindu-l în ochi.

— Cred că ştii mai bine decât mine că dacă lucrezi pentru compania lui, e mai bine să nu-l superi.

— Da, promit să nu-mi fac un obicei din asta. Cred însă că va trebui să renunţăm la delicioşii peşti pe care-i va găti bucătarul lui Alex diseară şi să mâncăm afară. Ce zici de asta?

— Da, răspunse Harriet, care nu mai avea oricum poftă să mănânce nimic, dar nici nu voia să-l întâlnească

pe Alex după tot ce se întâmplase, aşa că a accepta invitaţia lui Spiro era cea mai bună cale de a-l evita.

Nu avusese dreptate s-o privească în felul acela, mai ales că doar cu câteva minute înainte îi întinsese uleiul de plajă pe tot corpul. Văzuse probabil până atunci destule fete pe plajă fără sutien, dacă nu chiar complet goale.

Spiro o ajută apoi să-şi strângă lucrurile şi se îndreptară spre vilă. Harriet îl găsi pe Nicky în camera lui şi acesta o primi cu braţele deschise şi cu un sărut asezonat cu miere şi suc de portocale. Harriet se aşeză lângă el, ţinându-i bucuroasă companie în timp ce mânca şi ascultând cu mult interes discursul lui, arareori inteligibil. Era un copil extrem de inteligent şi pe zi ce trecea învăţa tot mai multe cuvinte în limba greacă. Când va veni timpul de a merge la şcoală, se gândi ea, va fi deja bilingv. Îi era dor de zilele în care era singură cu nepoţelul ei, pentru că în noua familie în care a fost integrat nu era loc şi pentru ea. În acest cerc atât de închis, de bogăţie şi putere, reflectă ea.

Seara îi făcu ea însăşi baie băieţelului, sub privirile protectoare ale Yanninei. După baie îl înveli în halat şi-l strânse tare la piept, ca şi cum şi-ar fi luat deja rămas-bun.

Surprins de forţa îmbrăţişării, Nicky scânci speriat şi Harriet îl înveli cu grijă în halatul cald, după care începu să-i cânte până îl văzu că se calmează şi zâmbeşte din nou.

Pe urmă îl aşeză în pătuţ şi stătu lângă el până când se asigură că alunecă în somn. Apoi, se retrase liniştită în camera ei şi se pregăti pentru cina în oraş cu Spiro.

Îşi îmbogăţise garderoba cu câteva rochii simple de vară, când fusese în oraş, dar în seara aceasta se decise să se îmbrace cu o rochie pe care o cumpărase la Londra, dar n-o purtase încă niciodată. Era una dintre rochiile ei favorite şi aşteptase o ocazie specială pentru a o îmbrăca.

Era făcută dintr-un bumbac indian foarte fin, cu fire aurii pe fond albastru, iar corsajul era foarte strâns pe corp.

Era o rochie foarte romantică, o rochie făcută anume

pentru o fată cu străluciri de fericire în priviri.

Îşi aplică puţin fard pe obraji, puţină culoare pe pleoape, plus puţin ruj pe buze. Nu era nevoie de mai mult. Pielea sa bronzată prinsese o nuanţă atât de atrăgătoare încât ar fi fost păcat s-o acopere.

Un moment, intenţionă să-şi strângă părul într-un coc sau într-o coadă la spate, dar se răzgândi imediat şi-l lăsă să-i curgă peste umeri.

Tocmai îşi parfuma discret încheietura mâinilor când se auzi o bătaie puternică în uşă şi Androula intră fără a aştepta vreun răspuns.

— Vă aşteaptă o maşină afară, thespinis, spuse ea grăbită, pe un ton neprietenos.

— Transmite-i, te rog, lui kyrios Spiro că voi coborî imediat.

Androula dădu din cap în sensul că va face întocmai şi ieşi.

Harriet aruncă o ultimă privire cercetătoare în oglindă şi, după ce se convinse că făcuse tot ce se putea face, se grăbi să coboare. Pe hol, însă, dădu nas în nas cu doamna

Constantis. Harriet fu foarte surprinsă de această întâlnire, mai ales că dormitorul bătrânei doamne era în altă parte a vilei şi nu se întâlniseră niciodată până atunci la etaj.

Harriet îi aruncă o privire fugară, aşteptându-se să găsească pe buzele ei strânse zâmbetul fals pe care i-l adresase în ultimele zile, ori de câte ori se întâmplase să se întâlnească. Dar faţa Zoei Constantis exprima de astă dată numai venin. Harriet îşi mută privirea peste umărul ei şi trecu fără să spună nimic. Nu putu însă să nu se întrebe cum reuşise o fiinţă care-i aducea mereu aminte de furiile antice să dea naştere unei persoane atât de plăcute, cum era Spiro.

Maşina fusese parcată în afara cercului de lumină proiectat dinspre vilă şi în primul moment Harriet crezu că nu mai era acolo. După câteva momente însă, un fulger,

primul din acea zi, lumină până departe pentru o clipă şi Harriet traversă imediat în direcţia în care văzu o portieră deschisă în dreptul scaunului pentru pasager. Intră repede înăuntru, strângându-şi rochia pe lângă corp şi închise uşa. Motorul era deja pornit, constată Harriet, torcând ca o pisică mare. Spiro se grăbea mai mult ca niciodată, se gândi Harriet. Poate o zărise şi el pe mama sa şi era acum dornic să scape cât mai repede de aici.

— Îmi pare rău că am întârziat, bâigui ea, în timp ce maşina se puse în mişcare. L-am pus pe Nicky în pat şi…

Vocea i se tăie brusc, pentru că întoarse capul şi-şi privi însoţitorul pentru prima dată.

Alex zâmbi sardonic văzând şocul din ochii ei şi spuse:

— Ca de obicei, Harriet mou, ai fost înşelată în aşteptările tale.

— Ce cauţi aici? întrebă ea aprins. Unde e Spiro?

— S-a întors la Atena. Vacanţa lui a luat sfârşit.

Harriet nu fu în stare să spună nimic, câteva minute.

Apoi, întrebă:

— De ce trebuia să faci asta? Ceea ce s-a întâmplat la plajă a fost un simplu joc.

— Te supraapreciezi, râse Alex ironic. Nu tu ai fost cauza plecării lui. O problemă intervenită la biroul de la Atena m-a determinat să-l trimit acolo imediat. Regret că n-a avut timp să-şi ia rămas-bun de la tine aşa cum ţi-ar fi plăcut.

— Nu era necesar să ne întâlnim. Un mesaj ar fi fost de-ajuns.

— Dar tu eşti oaspetele meu, Harriet mou. Iar eu, ca o gazdă bună ce sunt, nu puteam să te privez de o seară plăcută în oraş, chiar dacă Spiro n-a mai putut să te însoţească.

— Mulţumesc, răspunse Harriet sec, dar aş prefera să mă întorc la vilă în acest caz, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Dar am, ripostă el. În seara asta, vei cina cu mine.

— Şi dorinţa mea nu contează? spuse Harriet

împreunându-şi mâinile pe genunchi.

— De astă dată, nu. Avem ceva de discutat, Harriet, şi la mine acasă n-avem destulă intimitate.

Harriet îşi aranjă cu grijă un fald al rochiei, meditând cu voce tare:

— Cred că vrei să vorbim despre Nicky şi despre întoarcerea mea la Londra.

— Poate vom vorbi şi despre asta. Viaţa nu are mereu acelaşi curs, draga mea.

— Problema e că îţi petreci foarte mult timp cu el în ultima vreme, astfel că îţi va simţi lipsa în perioadele în care vei fi plecat, gândeşte-te mai bine la toate acestea.

— Dar n-am nici cea mai mică intenţie de a sta departe de el pentru mult timp de acum încolo. Cel puţin până va veni vremea să meargă la şcoală.

— Nu cred însă că e atât de bine pentru el să stea doar cu bona atâta timp cât eşti plecat.

Alex ridică din sprâncene, privind în lungul drumului.

— Nicky va fi cu soţia mea, iar soţia mea va fi cu mine.

Noi vom fi casa lui. Un copil n-are nevoie atât de mult de patru pereţi, cât de dragoste şi atenţie.

Harriet se simţi tentată să întrebe dacă a discutat toate aceste lucruri cu Maria, dar renunţă. Alex se ocupase întotdeauna cu foarte multă seriozitate de compania Marcos, atunci de ce ar lua mai puţin în serios căsătoria?

— Ai devenit foarte tăcută. Nu ţi-a convenit cumva ce ţi-am spus?

— Mi-a convenit perfect. Sper că vei fi foarte fericit, adăugă ea, cu inima strânsă.

— Într-adevăr? Interesant. Impresia mea a fost întotdeauna că ai fi mai fericită dacă m-ai vedea fiert în ulei.

— Poate, răspunse ea sarcastic, dar n-ar fi cea mai fericită situaţie pentru Nicky.

— Fericirea lui e tot ce te interesează, nu-i aşa Harriet?

Nu, răspunse ea în gând. Tu eşti ceea ce mă interesează acum, mai mult ca orice alt lucru din viaţa mea.

— Da, aşa este, răspunse ea cu voce tare. Mă bucur… că mama ta a început să…

— Nu trebuie să-ţi alegi aşa cuvintele, Harriet, ştiu ce vrei să spui… Şi eu sunt la fel de bucuros. La început prezenţa voastră i-a răscolit toate amintirile şi…

— Spiro mi-a spus tot… Nu trebuie să…

— Dar n-avea niciun drept s-o facă.

— Eu l-am determinat să-mi spună… pentru binele lui Nicky. Dar n-am crezut nicio vorbă din tot ce mi-a spus despre Kostas.

— Nu poţi aprecia lucrurile, Harriet. N-ai fost aici, să vezi cum a decurs totul…

— N-are importanţă. L-am cunoscut bine pe Kostas. Nu s-a contrazis niciodată în nimic. Nu înţeleg de ce tu, fratele lui, a trebuit să-l condamni aşa?

Alex trase volanul cu putere, puse maşina pe marginea străzii, sub nişte copaci şi opri motorul.

— E ceea ce gândeşti, Harriet? Ce puţin ştii din toate acestea… Decizia de a-l condamna pe Kostas – aşa cum spui tu – a fost cea mai grea decizie din viaţa mea. Da, nu-i stătea în caracter să facă acele lucruri, dar în acea noapte Kostas era o cu totul altă persoană. Nu-l mai văzusem niciodată atât de nervos. Vorbea foarte urât cu mama. I-a cerut inelul şi ea a refuzat să i-l dea… Cred că a vrut să-şi facă singur dreptate… După plecarea lui am găsit toate seifurile deschise, dar dispăruse doar inelul…

— Dacă l-a vrut pentru Becca, atunci de ce nu i l-a dat niciodată?

— Ei, nu, spuse el cinic.

— Nu, exclamă Harriet privindu-l în ochi.

— Poate a regretat această faptă ruşinoasă, în cele din urmă. Poate s-a gândit că dacă sora ta va afla cum a obţinut acel inel, îl va condamna.

— Bineînţeles că aşa s-ar fi întâmplat.

— Mama crede că Kostas i-a dat inelul surorii tale.

— Aşa mi-a spus şi Spiro. Dar nu s-a întâmplat aşa. Poate Becca nu era, în ochii mamei tale, femeia cea mai potrivită care să moştenească acest inel, dar te asigur că nici ea nu era o căutătoare de aur. Dar acum înţeleg de ce ai vrut să-mi oferi bani pentru a renunţa la Nicky. Gândind ceea ce ai gândit despre ea, ţi-ai spus că sunt făcută din acelaşi aluat.

— Ce vrei atunci de la mine? întrebă Alex încet. Vrei să mă convingi să nu mai gândesc aşa?

— Nu pot să-ţi comand ce să gândeşti şi ce nu, dar dacă asta era părerea ta despre mine de ce m-ai adus aici?

— Cred că ştii foarte bine de ce, răspunse el, după care o ridică de pe scaun, o prinse în braţe şi începu s-o sărute.

Harriet încercă să se îndepărteze, dar fără rezultat. Alex o săruta uşor pe obraji, pe ochi, pe gât. Când îi prinse buzele, o făcu într-un fel de agonie, ca şi cum ar fi fost gata să moară şi ea era elixirul care-l putea readuce la viaţă.

Buzele Harrietei se supuseră împotriva voinţei ei, răspunzându-i la fel de sălbatic şi de păgân. Mâinile ei îi cuprinseră capul şi-l trase spre ea, îmbrăţişându-l strâns. Corpul i se arcui spre el cu putere, ca şi cum ar fi vrut să fie cuprins în întregime, ca şi cum ar fi simţit că mângâierile lui sofisticate fuseseră create anume pentru ea.

Gura lui îndepărtă cu poftă materialul fin care-i ascundeau cu delicateţe sânii şi buzele lui începură să exploreze cu fineţe vârfurile trandafirii.

Harriet îl cerceta la rândul ei fără niciun fel de inhibiţie, simţindu-i cu frenezie pielea fină de sub veşmintele atât de elegante.

Avea foame de el. Îl iubea şi voia să i-o spună, dar abia deschise buzele când un trăsnet despică cerul deasupra lor. Alex se îndepărtă să închidă fereastra din dreptul lui, iar Hariet se întoarse pe scaunul ei, mulţumită

că nu se întâmplase mai mult. Perdeaua de ploaie cădea grea peste capota maşinii şi Harriet se întrebă cum fusese în stare să-i permită să-i stăpânească aşa tot corpul, după ce doar cu câteva minute mai înainte îi vorbise despre mariajul lui.

Regăsindu-şi parcă o minimă doză de ruşine, Harriet se întoarse încet spre el şi-i şopti foarte încet, încă vădit afectată de cele întâmplate:

— Du-mă la vilă, te rog.

— Ploaia va trece, aşa că vom merge să cinăm.

— Urăsc furtunile, răspunse Harriet, mă tem îngrozitor de ele. Şi Nicky se teme, aşa că vreau să fiu lângă el. Nu mai vreau să mănânc nimic, îşi sfârşi ea discursul în pripă.

— Ce-ai spus ultima dată, pare să fie valabil şi pentru mine. Mi-am pierdut şi eu pofta de mâncare. Nu ţi-e frică doar de furtună, Harriet mou… Ţi-e frică şi de mine, dar trebuie să ştii că nu mi-a stat niciodată în caracter să seduc fete neexperimentate în maşină.

Alex porni apoi motorul şi, cu o dexteritate extraordinară, reintră pe drumul pe care veniseră, în timp ce furtuna se dezlănţuia vijelioasă deasupra capetelor lor.

Când ajunseră în faţa casei, Alex îi spuse autoritar:

— Aşteaptă în maşină până mă întorc cu o umbrelă, sau ceva care să te apere de ploaie.

— Nu, nu e nevoie, sincer, exclamă Harriet.

— Sincer? replică el. Nu sunt sigur că ştii exact sensul acestui cuvânt. Atunci, fugi.

Harriet îi ascultă sfatul, fără a se mai uita în urmă, pentru a vedea dacă o urmează. Urcă două scări de-odată şi se duse direct în camera lui Nicky. Nu era însă nimeni acolo, deşi găsi uşa deschisă. Se uită apoi temătoare spre pătuţ. Era gol. Făcu câţiva paşi, nevenindu-i să creadă, pe urmă se apropie de alarma situată lângă patul copilului. Era deconectată, aşa că o conectă în grabă şi spuse îngrijorată:

— Yannina, Nicky e cu tine?

Apoi se aşează pe un scăunel şi aşteptă, încercând să nu intre în panică.

Trecură câteva minute bune până când uşa se deschise şi Yannina intră în fugă în cameră, uitându-se uimită spre pătuţul lui Nicky. Expresia feţei ei era pe deplin edificatoare pentru Harriet.

— E-n regulă, Yannina, poate s-a temut de furtună şi a coborât în salon.

— Dar, thespinis, clanţa uşii e prea sus pentru el şi dumneavoastră n-aţi lăsat uşa deschisă. Nu putea ieşi singur, de-aici.

Da, într-adevăr, şi alarma era deconectată, îşi spuse Harriet. Probabil bunica lui urcase să vadă ce face când începuse furtuna şi chemase pe cineva care s-o ajute să-l ducă jos.

— Mă duc să-l caut, spuse Harriet.

Când deschise uşa, se lovi de Alex, care o prinse de mâini îngrijorat, văzându-i expresia cu care ieşi din cameră.

— Ce e cu tine? Nu te simţi bine?

— Nu eu sunt problema, exclamă Harriet. Unde e Nicky? L-ai văzut la parter?

— Hei, ce-ai spus? întrebă el, iar degetele lui aproape că-i intrară în carne.

— Nu e în camera lui şi Yannina nu ştie unde e, răspunse Harriet cu voce pierdută. Uşa era deschisă când am ajuns aici, şi alarma deconectată.

Alex se prinse de uşă, ca şi cum ar fi avut nevoie de un suport, apoi rosti disperat în greceşte ceva ce semăna cu o rugăciune.

— Mă duc să-l caut, răspunse el. Mai caută-l şi tu pe-aici… Ai spus că uşa era deschisă. Fereastra ai controlat-o?

— Nu, dar jaluzelele erau lăsate, comentă Harriet, începând să-l caute pe Nicky peste tot, în ideea că poate s-a ascuns de frică. Oricum, ar fi ieşit din ascunzătoare în momentul în care auzise vocea ei.

Frică de ce? se întrebă Harriet dintr-odată. De

furtună, sau de altceva?

Harriet se opri apoi în mijlocul camerei, ascultând cu atenţie zgomotele din vilă. Atât de multe camere în care putea fi… Un copil pe care-l lăsase dormind adânc şi liniştit.

Îşi presă coapsele cu mâinile, printre faldurile bogate ale rochiei. Nu-i plăceau gândurile care îi persistau acum în minte, obsedând-o, dar trebuia să verifice dacă fusese posibil să se întâmple, sau nu, ce-i spuneau ele.

Se îndreptă, deci, hotărâtă spre scări. Alex era în hol, uitându-se atent la faţa ei:

— Ei?…

— Niciun semn. Mă duc să caut pe-afară.

— Nu cred că a ieşit, dacă îmi spui că se teme de furtună.

— Poate nu începuse furtuna când a fost luat afară.

— Luat? Vrei să spui că cineva din această casă ar fi putut să-l răpească? De ce?

— Pentru că e fiul tatălui său, replică Harriet. Sau nu ţi-a trecutniciodată prin minte că cineva era interesat să scape şi de Kostas?

Harriet trecu tăcută pe lângă el, şi ieşi în ploaia şi în întunericul adânc de afară.

Capitolul 9

Într-o clipă, se udă leoarcă, dar continuă să alerge prin ploaie, strigând disperată:

— Nicky, Nickyyyyyy…

Când ajunse la piscină, găsi toate luminile aprinse, ca şi cum, din casă, Alex îi supraveghea drumul.

Se uită în bazin, dar piscina era goală, cu excepţia unei lebede de jucărie, plutind părăsită în apa rămasă pe fundul bazinului. Harriet îşi muşcă buzele. Poarta spre plajă era deschisă larg. Drumul din faţa ei însă era întunecat ca hăul iadului şi Harriet regretă acum că nu-şi adusese aminte să ia cu ea o lanternă, înainte de a ieşi. Nu mai era timp pentru aşa ceva, în acest moment. Îşi dădu jos sandalele şi porni cu atenţie pe potecă, căutând cu

înfrigurare în fiecare tufă din drum. După un timp, în sfârşit, îl găsi… Stătea chircit sub o tufă, de o parte a drumului, tremurând teribil de tare. Imediat ce o simţi acolo, se agăţă cu disperare de genunchii ei. Cărarea era scăldată în apă şi alţi încă vreo câţiva copii, mai mari decât Nicky, zăceau alături de acesta, scufundaţi în băltoace. Uşurarea pe care Harriet o simţi când îi auzi respiraţia uşoară şi icnetul scurt provocat de atingerea el fu enormă.

În spatele ei, se auziră nişte paşi grăbiţi şi Harriet întoarse capul, dar nu spuse nimic, pentru că nu putea fi sigură că era cineva cunoscut, la acea oră, în întuneric.

— Hai, agape mou, sunt aici, spuse Alex, prinzând-o în braţe.

Harriet făcu un gest de panică spre el, după care căzu moale la pieptul lui.

În apropiere, Harriet le putu zări şi pe celelalte persoane care îl însoţiră pe Alex: Adonis, barcagiul şi Yannina, a cărei faţă era desfigurată de groază.

— Trebuie să-l ducem imediat în casă, şopti îndurerat Alex. Poţi să te ţii singură pe picioare sau trebuie să te ajut?

— Mă descurc eu, răspunse Harriet, privind pierdută spre Nicky.

În hol, fură întâmpinaţi de doamna Marcos, care înlemni văzându-l pe Nicky, stând nemişcat în braţele lui Adonis. Arăta înfiorător. Părul său, întotdeauna pieptănat impecabil, era complet zburlit, ca şi cum s-ar fi tras cu putere de el. Mâinile ei trăgeau inconştient marginile unei batiste de dantelă. Făcu câţiva paşi înainte, cu faţa în agonie, şi Alex o cuprinse protector de mijloc, spunându-i ceva liniştitor în greceşte.

Era ceva de coşmar în toată acea scenă, îşi spuse Harriet, privind în jur cu mintea răvăşită de cele întâmplate.

În depărtare se auzea încă, mai mult ca un mormăit, zgomotul ultimelor tunete. La doar câţiva paşi depărtare de ei, printr-o uşă întredeschisă, o femeie chema pe cineva

văicărindu-se.

Harriet ştia cine era. Holul era plin de lume, întrebând, răspunzând, uimindu-se. Chiar şi Maria era acolo, cu ochii ieşiţi din orbite. Lipsea doar o singură persoană: femeia a cărei ambiţie pentru fiul ei fusese dezastruos de subestimată.

Alex veni în spatele ei:

— Doctorul va sosi în câteva minute, spuse el.

— Bine. Foarte bine, murmură Harriet şi cuvintele îi sunară ca venind de pe altă lume.

* * *

Doctorul, un bărbat tânăr şi foarte atrăgător, cu o mustaţă foarte îngrijită, o asigură că starea sa se datorează stresului acumulat după ultimele întâmplări, atât de dureroase, dar că odihna o va ajuta să-şi revină. Toate acestea le ştiuse Harriet încă dinainte, dar Alex avu nevoie de o confirmare.

De altfel, imediat ce îşi dădu jos hainele ude şi intră în apa caldă şi înspumată din cada confortabilă, se simţi mult mai bine, deşi realiză cu stupoare că îi era incredibil de foame. Doctorul o linişti şi în legătură cu Nicky. Avea câteva contuzii provocate de cădere, dar din fericire nimic altceva, în afara faptului că era puţin zdruncinat. Pneumonia va putea fi evitată cu îngrijirile atente de care desigur va avea parte.

— E un băiat foarte puternic, thespinis, spuse doctorul, dar a fost un noroc faptul că a fost găsit la timp. Deşi nu s-a născut aici, are în sânge forţa neamului nostru, adăugă el zâmbind cu mândrie.

O întrebă apoi dacă voia să-i lase nişte tablete pentru a dormi mai uşor, dar Harriet refuză categoric. Nu va avea nicio problemă în acest sens. Dar somnul nu-i fusese atât de uşor pe cât crezuse. Adormise îngrozitor de greu şi avusese coşmaruri. Era într-un loc foarte întunecat, cu Nicky în braţe, alergând disperată prin ploaie şi strigând din toate puterile numele unei persoane de la care aştepta salvarea.

Deschise ochii, buimacă, şi se trezi în braţele lui Alex.

— Ce-i cu tine aici? întrebă ea retrăgându-se.

— Am venit să mă asigur că eşti bine, răspunse el cu vocea răguşită, dar când am intrat te-am văzut agitându-te, ca şi cum ai fi avut un coşmar. N-am vrut să te deranjez, iartă-mă.

Harriet îl privi cu ochii cât cepele, nevenindu-i să creadă. Nu era chiar culcat lângă ea, dar era întins pe un colţ al patului, ceea ce era la fel de grav.

— Trebuie să pleci imediat în camera ta, spuse ea impacientată. Nu pot să dorm dacă stai aici.

— Nu? întrebă el ridicând o sprânceană. Ai uitat noaptea din Londra? Şi atunci te-am auzit strigându-mă, în timp ce visai. Harriet se încruntă, încercând să-şi dea seama la ce se referă.

Îşi aminti senzaţia pe care o avusese atunci la trezire, că amintirea îmbrăţişărilor lui Alex din visul ei aveau consistenţa celor trăite aievea.

— Ai dormit cu mine? întrebă ea uimită.

— Nu, Harriet mou, tu ai dormit. Eu am petrecut o noapte îngrozitoare, luptându-mă cu conştiinţa mea şi pierzând. M-am blestemat de atunci de nenumărate ori pentru nebunia mea.

— Nu… spuse Harriet, apăsându-şi obrajii cu mâna.

— Ipocrită mică ce eşti… Nu poţi pretinde că nu ţi-ai dat seama cât te-am dorit întotdeauna.

Şi dacă îţi voi spune că ştiu cât de mult mă doreşti şi tu, mă mai chemi o dată pe nume?

Vorbeşte despre dorinţă, se gândi Harriet, nu despre dragoste.

— Nu, răspunse ea. Nu te voi mai striga. Am avut un coşmar. Îmi pare rău că te-am deranjat.

— Nu m-ai deranjat, Harriet mou… Tu doar m-ai strigat o dată sau de două ori în coşmarul tău, dar altcineva din această casă, într-adevăr, m-a scos din minţi cu văicărelile ei.

— Îmi pare foarte rău, spuse Harriet, ştiind perfect la cine se referă. Dar de ce a avut acest comportament, ştii?

— Oh, da, spuse el amuzat. Cu mult timp în urmă, a decis că Spiro va fi succesorul meu. După Kostas, el era cea mai apropiată rudă masculină a mea.

Harriet încuviinţă.

— Aşa cum am discutat şi cu mama mai devreme, mătuşa mea a încurajat întotdeauna neînţelegerile lui Kostas cu familia. Când el s-a întors în Grecia pentru a-i cere mamei inelul, mătuşa mea, după ce a participat la discuţie, s-a grăbit să închidă seiful, aşa încât, când Kostas s-a dus să caute bijuteriile, n-a mai putut face nimic, iar ea a luat inelul imediat după plecarea fratelui meu. Îl ascunsese în fundul sacului în care îşi ţinea aţa şi tapiseriile. Pe de altă parte, mama fusese gata să uite incidentul cu Kostas dar ea îi amintea mereu ce mare rău îi făcuse acesta, încheie el, cu un fel de geamăt.

Biata mama, e distrusă, cred că îţi dai seama. Ştiuse întotdeauna că thia Zoe o invidia, pentru că făcuse o căsătorie mai bună, dar că propria ei soră va ajunge să aibă un astfel de comportament, întrecea orice imaginaţie, încheie el, terminându-şi discursul cu câteva cuvinte scurte, spuse în propria lui limbă.

După o pauză, însă, continuă pe acelaşi ton puţin jeluitor.

— După ce l-am adus pe Nicos aici, a încercat s-o instige pe mama împotriva lui, insinuând că nu e copilul lui Kostas.

Aminti comportarea lipsită de discreţie pe care unele fete din Anglia sau din alte părţi ale Europei o au când vin în vacanţă la Corfu.

Încercase s-o determine pe mama să creadă despre sora ta că era o fată cu astfel de moravuri uşoare. Tot timpul a încercat s-o întoarcă pe mama împotriva băiatului, dar cred că ţi-ai dat seama de asta.

— Am simţit, răspunse simplu Harriet. Nu era nimic palpabil, dar am simţit şi că are ceva împotriva mea, deşi îl

încurajase pe Spiro să iasă cu mine. Am văzut însă că…

Harriet se opri brusc.

— Că… spuse Alex, cu curiozitate.

— Că, în acelaşi timp, îl încuraja pe Spiro să o curteze pe Maria.

— Îl încuraja să te seducă pe tine. Dacă o făcea, avea motive să insinueze faptul că nu mai ai ce căuta aici. Voia să pleci în Anglia, pentru că te vedea că te interesezi foarte mult de Nicos, ceea ce însemna că nu-l vei lăsa aici. Dacă Nicos nu mai exista, atunci fiul ei sau, măcar nepotul ei putea să preia conducerea companiei Marcos. E convinsă că eu nu mă voi căsători niciodată. În curând, se va convinge de contrariul.

Asta însemna că intenţiona să se căsătorească, îşi spuse Harriet şi o durere fără margini îi săgetă pieptul. Încercă însă să întrebe pe un ton cât mai neutru:

— De ce a ales seara asta?…

— E o femeie bolnavă. Când servitorii i-au spus că Spiro a fost trimis la Atena din cauza ta, şi-a pierdut cumpătul. Androula a informat-o că am ieşit împreună, astfel că se gândise că avea câteva ore bune la dispoziţie pentru planurile ei. Doar că noi ne-am întors.

— Da, spuse Harriet, mulţumită că se întorsese. Ce ai de gând cu ea, acum?

— Nu pot să declanşez un scandal oficial, pentru că prea multă lume ar suferi de pe urma lui. Am hotărât însă că va pleca la casa ei din Peloponnese şi va rămâne acolo. Spiro va fi, bineînţeles, informat. O sarcină pe care nu-mi face plăcere că trebuie s-o îndeplinesc.

Ochii Harrietei se umplură brusc de lacrimi.

— Bietul Spiro.

— Norocosul Spiro… Să plângi tu pentru el…

Alex o prinse apoi în braţe şi o sărută cu pasiune, în timp ce buzele Harrietei se deschiseră, bucuroase să-i răspundă. Corpul ei se lipi de al lui ca magnetizat, iar braţele îl înconjurară pline de căldură. Într-un abandon total şi pasional.

Degetele lui îi mângâiau acum trupul, întinzând-o încet pe sofa, în timp ce gura îi prindea dulce pielea gâtului.

Îi dădu încet cămaşa de noapte jos de pe umeri, şoptindu-i cu blândeţe:

— Nu ai nevoie de asta, agapa mou, astă-noapte vei fi îmbrăcată doar cu sărutările mele.

Harriet tăcu, lăsându-se în voia lui fără niciun regret şi fără niciun pic de ruşine. Doar pentru o clipă, înainte de a-şi închide ochii de plăcere, simţi un fel de spaimă, provocată de dorinţa sălbatică din ochii lui.

— De ce te-ai speriat, matia mou? întrebă el încet. Nu trebuie. Dacă nu vrei, te voi ţine doar în braţe, până vei adormi. Spune-mi doar ce doreşti, frumoasa mea: somn sau dragoste?

Harriet nu răspunse, dar îl strânse atât de tare, încât el o cuprinse în braţe şi o mângâie şi o sărută până dispărură toate barierele şi toate secretele dintre ei doi.

Durerea şi plăcerea se îngemănară în trupul ei într-o mixtură nebănuit de dulce şi Harriet îşi dădu capul pe spate, gemând atât de tare, încât Alex îi astupă gura din nou cu sărutările lui fierbinţi, murmurându-i ceva în limba lui.

Mai târziu, în timp ce făceau duşul împreună, Harriet se simţi foarte protejată în braţele lui. În timp ce apa curgea în cascadă pe trupurile lor. Alex închise apa.

— Ai oftat, agape mou… Eşti tristă?

— Nu m-am gândit niciodată că aş putea fi atât de fericită ca acum, se confesă ea.

— Nici eu, răspunse el şi vocea lui avu un ton foarte reflexiv.

O îmbrăcă într-unul din halatele aflate în baie şi o purtă pe braţe la loc în pat, începând s-o sărute din nou.

Mult timp după aceea, Harriet n-ar fi putut spune când, pentru că pierduse noţiunea timpului, deschise ochii şi-l văzu pe Alex lângă fereastră, îmbrăcându-şi halatul.

— Kalimera, ştii cât de frumoasă eşti?

Harriet întinse o mână spre el.

— Vino, spuse ea, şoptind cu dulceaţă.

— Nu mă provoca, iubirea mea. Servitorii se vor trezi în curând şi cred că nu vrei să mă găsească în camera ta.

— Nu-mi pasă, spuse ea.

— Mie îmi pasă. Ştii la fel de bine ca mine, Harriet, că acest lucru nu trebuia să se întâmple.

Harriet îşi strânse halatul pe lângă corp şi întrebă cu teamă:

— Regreţi?

— Nu. Cum aş putea să regret ceva atât de perfect? Doar că nu intenţionez să…

Se opri brusc, trecându-şi mâna prin părul de abanos, după care continuă:

— Acum trebuie să plec, dar trebuie să discutăm ceva, aşa că ne vedem mai târziu.

Se aplecă asupra ei şi o sărută scurt. Harriet îşi întinse braţele în jurul gâtului lui, trăgându-l spre ea cu putere, dorindu-l încă o dată.

— Nu, spuse el ferm şi se îndepărtă.

Harriet se vârî sub pătură, gânditoare. Azi-noapte avusese cea mai preţioasă experienţă din viaţa ei, dar pentru Alex părea a fi doar încă o pradă nouă, într-un pat nou.

Se întoarse cu faţa la aşternut, încercând să adoarmă, pentru a nu mai simţi durerea acestor gânduri. Când se trezi din nou, soarele era deja sus pe cer, iar Androula intră să-i aducă micul dejun.

Harriet îi mulţumi, dar se simţi puţin ruşinată când aceasta luă de jos cămaşa de noapte şi o puse la loc pe pat.

Îşi făcu un duş şi se îmbrăcă, după ce bău la repezeală un suc de portocale, gândindu-se să meargă cât mai repede posibil în camera lui Nicky.

La ieşire însă, o văzu pe Androula aşteptând-o pe coridor.

— Kyria Marcos vrea să vă vorbească, thespinis. Vă aşteaptă în birou.

Harriet tresări, surprinsă, deşi se aşteptase la un interviu cu bunica lui Nicky în cursul acelei zile.

— Dar mă duceam să văd ce face Nicky, spuse Harriet încet.

— A venit doctorul la el, iar kyria Marcos vă aşteaptă acum, răspunse Androula, barând calea spre uşa lui Nicky.

Harriet realiză că trebuie s-o urmeze, deşi n-avea niciun chef să dea ochii acum cu cea a cărei soră intenţionase să-i facă rău lui Nicky. Acceptă însă în cele din urmă să coboare în biroul doamnei Marcos şi nu mică ţi fu mirarea când Androula bătu în uşă în locul ei şi chiar deschise uşa, împingând-o uşor înăuntru.

Doamna Marcos o aştepta la un birou lăcuit, stând foarte drept şi cu mâinile în poală. Deşi încă răvăşită după cele întâmplate, faţa ei era calmă.

— Te-am chemat să-ţi mulţumesc, domnişoară Masters.

Ştiu că nepotul meu n-ar fi fost găsit atât de repede, fără ajutorul dumitale.

Bătrâna doamnă îi mulţumi, dar Harriet nu văzu niciun fel de gratitudine în ochii ei aspri şi reci. Atunci, nu era fericită că-l găsise pe Nicky la timp?

— Nu trebuie să-mi mulţumiţi, doamnă, răspunse Harriet. îl iubesc pe Nicky şi n-aş fi putut face altfel.

— Da, sunt sigură de asta. Aş vrea însă să fiu la fel de sigură că atunci când ai venit aici ai ştiut că nu va fi un angajament permanent.

Harriet adoptă la rândul ei o atitudine foarte rece.

— Da, mi-a fost cât se poate de clar. Doriţi să plec?

— Cred că a venit timpul. Acum că eşti amanta fiului meu, nu mai e spre binele lui Nicky să fii aici. Credeai că nu ştiu? L-am văzut pe fiul meu, cu ochii mei, ieşind din camera ta azi-dimineaţă şi când i-am cerut să-mi spună adevărul, mi-a mărturisit că şi-a petrecut noaptea cu dumneata. Am vrut să ştiu tot, înainte de plecarea lui.

— Înainte de plecarea lui? Vreţi să spuneţi că nu e aici?

— A plecat s-o conducă pe mătuşa lui la Peloponnese.

Tonul ei deveni insinuant.

— Pare că te simţi rău, domnişoară, poate ar fi mai bine dacă te-ai aşeza. În mod sigur, ţi-ai făcut iluzii despre intenţiile lui Alex în legătură cu dumneata. Poate te-ai gândit că poţi urma exemplul surorii dumitale în a captura pe cineva din familia noastră. Ai făcut o mare greşeală. Alex se va căsători cu Maria Xandreou de Anul Nou.

Făcu o pauză, studiind-o pe Hariet cu gravitate.

— A greşit, comportându-se astfel cu dumneata, thespinis, dar… e un bărbat foarte senzual şi dumneata eşti o fată extrem de atractivă. Alex s-a folosit întotdeauna de ceea ce i-a oferit viaţa. Trebuie însă să înţelegi că în aceste circumstanţe prezenţa dumitale în această casă a devenit foarte stânjenitoare pentru Maria, ca de altfel pentru noi toţi, aşa că e absolut necesar să pleci de-aici. Dacă relaţia dumitale cu fiul meu va fi de lungă durată, el te va răsplăti aşa cum se cuvine. A fost întotdeauna foarte generos în astfel de cazuri. Până atunci…

Se întrerupse şi scoase din sertarul biroului o casetă lungă şi mare şi o împinse încet spre Harriet

— Ai din partea mea acest cadou. O casetă cu bijuterii, se gândi Harriet, sărind de pe scaun. O ultimă şi mare insultă.

Vru să spună ceva, dar glasul îi pieri cu totul.

Doamna Marcos continuă, spunând că i s-a rezervat un loc în avionul spre Atena, iar de acolo, un altul, spre Londra.

Un servitor o va ajuta la bagaje.

Harriet îşi găsi cuvintele, în sfârşit:

— Mi se va permite să-i spun la revedere lui Nicky?

— Bineînţeles. Nu suntem inumani, iar dumneata, domnişoară Masters nu eşti o proastă, aşa că vei putea înţelege că această situaţie atât de nedelicată nu trebuie să mai continue.

Harriet îşi muşcă buza cât putu de tare, pentru a nu izbucni în lacrimi.

— Da, răspunse ea foarte încet.

— Mi-am dat seama că eşti foarte sensibilă, spuse doamna Marcos. Aş vrea să nu-ţi uiţi asta, continuă ea, atingând uşor caseta.

— Am uitat ce?

Harriet îşi dădu cu mândrie capul pe spate, apoi continuă:

— N-am uitat nimic. Nu împărtăşesc însă pasiunea pentru bijuterii a familiei dumneavoastră. Păstraţi-le pentru următoarea.

Alex se va distra desigur de minune, în perioada de celibat care i-a mai rămas.

Împinse caseta de cealaltă parte a biroului, de unde doamna Marcos o privea înmărmurită, şi ieşi.

Se opri o clipă în hol, în timp ce o voce interioară îi spunea cu insistenţă: s-a sfârşit. Asta a fost.

Ar fi vrut să plângă, dar nu putea. Indiferent cât de mult se discreditase în ochii lui Alex pentru comportamentul ei, trebuia să mai păstreze o fărâmă de demnitate de dragul ei însăşi.

Într-o zi, poate va fi fericită că el nu şi-a dat seama cât de mult îl iubeşte, chiar dacă acum suferea atât de cumplit din această cauză, îşi spuse ea, în timp ce urca fără vlagă scările, spre camera lui Nicky.

Capitolul 10

Harriet se simţea disperată în timp ce se îndrepta spre casa Mandei.

Slujba provizorie pe care şi-o găsise la întoarcerea la Londra se sfârşise azi, şi agenţia nu-i mai găsise nimic. Se simţea îngrozitor de dezamăgită, pentru că iniţial crezuse că această slujbă temporară va deveni curând permanentă.

Partea bună era însă că avea în sfârşit nişte bani şi putea astfel să se revanşeze faţă de Manda şi soţul său că avuseseră amabilitatea s-o primească la ei.

Fuseseră foarte primitori din primul moment în care le sunase la uşă şi-i spuseră că poate sta la ei atâta timp cât va fi nevoie.

Copiii tocmai plecaseră pe-afară şi Manda stătea la bucătărie, relaxându-se în faţa unei ceşti cu cafea, când sosi Harriet. Manda o primi cu un zâmbet:

— Ei?…

— Rău… Poate voi avea mai mult noroc altă dată, spuse Harriet, deschizându-şi poşeta şi scoţând de acolo plicul cu banii primiţi.

— Lasă, păstrează-i. Oricum împarţi casa cu noi şi de mâncat nu mănânci nimic, de parcă ai trăi cu aer. Ai putea însă contacta compania Marcos şi să le spui că ai fost la Corfu, unde tocmai ţi se promisese o slujbă în cadrul companiei, dar că probleme neprevăzute te-au determinat să te întorci la Londra.

— Mai bine mor, spuse Harriet foarte hotărâtă.

— Eram sigură, murmură Manda cu ochii în cafea. Aş vrea totuşi să-mi spui ceva…

— Ce anume? întrebă Harriet, gândindu-se că poate ar fi mai bine să i se confeseze.

— Nu mănânci, nu dormi şi cea mai mare parte a timpului eşti cu capul în nori. Nicky e un copilaş foarte drăguţ dar nu cred că doar dorul de el te-a adus în starea asta.

— Ai dreptate.

Deşi îmi lipseşte foarte mult, nu din pricina lui sunt aşa. Mă tem însă şi pentru el. Era pe jumătate adormit când l-am văzut ultima oară, dar s-a ridicat din pat şi mi-a spus nu ştiu ce despre o… vrăjitoare… Poate are coşmaruri sau poate e bolnav…

— Din păcate, era într-un moment psihologic foarte dificil după cele întâmplate când l-ai părăsit, dar nu cred totuşi că poate fi vorba de ceva grav, linişteşte-te.

— Nu ştiu. Mai cred şi că doamna Marcos mă acuză că din cauza mea a trebuit să-şi alunge sora.

— Hai să lăsăm toate astea, ţi se răceşte cafeaua, răspunse prozaic Manda, împingând mai aproape de Harriet ceaşca pe care tocmai o umpluse cu câteva clipe înainte.

— M-a alungat, de fapt, pentru că mă încurcasem cu Alex…

— Când spui asta la ce anume, mai exact, te referi? La ceea ce mă gândesc eu?…

— Am spus destul de exact. Da… Manda dădu ceaşca sa la o parte şi plesni din palme cu nervozitate.

— De asta mă temeam.

— Da, răspunse Harriet dând din umeri. Asta a fost… Acum, spune-mi cât de proastă am fost… Doar că atunci aşa am simţit… Ca şi cum lumea toată ar fi fost creată pentru a avea parte de această noapte cu Alex.

— El ştie ce simţi pentru el?

Harriet clătină afirmativ din cap.

— Atunci, nu-i decât un bastard insensibil.

— Nu, nu spune asta. Nu i-am arătat prin nimic cât îl iubesc, dar am simţit întotdeauna că bănuieşte.

— Dar ce l-ai lăsat să înţeleagă? întrebă Manda cu aciditate.

— În fond, a fost doar o singură noapte. N-a fost timp pentru declaraţii de iubire.

— Dar a fost destul pentru a-ţi ruina toată viaţa.

Avea dreptate. Ultimele ore petrecute la Corfu fusese plină de speranţă că se va produce un miracol şi Alex se va întoarce la timp pentru a împiedica plecarea ei. Pe urmă, în timp ce aştepta în Atena legătura pentru Londra, avusese o adevărată revelaţie: Alex voia ca ea să plece. Mama lui i-a îndeplinit doar dorinţele. Salvarea ei consta doar în a-l uita. Să alunge din memoria ei orice amintire legată de el.

Dacă asta însemna să nu-l mai vadă pe Nicky niciodată, va suporta totul, oricât de dureros ar fi.

Auzise cândva expresia asta: „Dragostea face să treacă timpul. Timpul face să treacă dragostea”. Poate când îl va revedea, va constata că nu mai simte nimic pentru el. În plus, el va fi căsătorit. Poate şi ea va fi căsătorită, deşi acum credea că nu se va mărita niciodată.

Îşi petrecu weekendul citind ziarele, în căutarea unei

posibile slujbe şi trimiţând scrisori în vederea angajării nu doar în Londra, ci în toată ţara. Se făcu târziu când se întoarse la Manda, lipsită de speranţe, gândindu-se cu disperare că nu va mai avea niciodată un serviciu permanent. Bătu discret în uşă şi Manda ieşi cu un copil în braţe şi alţi câţiva agăţaţi de fustă.

— Ah, bine că ai venit. Ai fost căutată la telefon de mai multe ori, din Grecia… Oh, iubito, nu de el, spuse Manda când Harriet îşi ridică plină de speranţă ochii spre ea… De un altul… Un domn… Philippides…

— Dar cum m-a găsit? întrebă Harriet uimită.

— M-au căutat pe mine… Trebuie să-l cauţi imediat. E ceva în legătură cu Nicky. Mi-a spus că e foarte urgent, dar nu mi-a dat detalii. Ochii Harrietei se umplură de groază.

— Era… era posibil să facă pneumonie… Doar posibil… Oh, Manda… crezi…

— Nu ştiu. Hai, porneşte chiar acum şi eu îi voi da un telefon la numărul pe care l-a lăsat şi-i voi spune că eşti pe drum spre el.

— Poate îmi va spune la telefon…

— Fugi, spuse Manda. Poate e foarte urgent. Ai paşaportul la tine?

— Da. Plec chiar acum.

Alergă o bună bucată din drum, temându-se că nu va ajunge la timp, apoi luă un taxi, dar se impacientă din cauza traficului aglomerat şi renunţă, parcurgând restul drumului pe jos. În faţa biroului domnului Philippides, se opri şi respiră adânc.

O primi în picioare, cu un zâmbet pe care însă nu se simţi capabilă să i-l întoarcă.

— Nicky… Ce e cu Nicky? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

— Domnişoară Masters, thespinis, luaţi loc şi permiteţi-mi să-i spun secretarei mele să vă aducă o cafea.

Harriet îşi umezi buzele uscate cu vârful limbii.

— Nu vreau cafea, vreau doar să ştiu ce e cu Nicky.

Am alergat tot drumul, vă rog, spuneţi-mi.

Bărbatul o privi cu compasiune.

— Toate la timpul lor, tânără doamnă. Acum, cafeaua.

O conduse în camera alăturată şi dispăru…

Dacă era atât de convins că avea nevoie de un stimulent, atunci erau desigur veşti foarte proaste, îşi spuse ea, prinzându-şi cu disperare capul în mâini.

Auzi uşa deschizându-se şi ridică privirea, încercând să-şi facă curaj. În faţa ei stătea Alex. Harriet şopti, rugător:

— Nicky?

— În afara faptului că îi e dor de tine, e perfect, spuse el pe un ton glumeţ.

— Atunci, de ce un astfel de mesaj? Trebuia să vorbească altcineva în locul tău?

— Dacă ţi-aş fi spus că pur şi simplu vreau să te văd ai fi venit? Cred că nu.

— Te-ai folosit de situaţia lui Nicky… Cum ai putut?

— Nicky e în acest moment în camera mea de hotel. M-am gândit că vrei să-l vezi. Am greşit?

Harriet scutură din cap.

— Atunci vei veni… pentru o plată… spuse el.

— Ce plată? întrebă ea, vizibil şocată.

— Nu e ce crezi. Doar vom vorbi… despre ceea ce ar fi trebuit să vorbim dacă n-ai fi plecat de la Corfu în graba cu care ai plecat.

— Cred că ne-am spus totul, răspunse ea, privind în altă parte.

— Nu cred… Arată-mi mâinile, Harriet mou.

Harriet ezită…

— Nu înţeleg… De ce?

— Nu mă mai contrazice, doar arată-mi-le.

Alex îi luă mâinile şi îi mângâie cu delicateţe degetele…

— Deci… nu eşti încă nici măritată, nici logodită…

— Nu, bineînţeles că nu, replică ea, ascunzându-şi mâinile la spate.

Alex scoase la iveală caseta cu bijuterii, pe care vrusese să i-o dea mama sa şi i-o puse în poală, deschisă. O brăţară imensă, de aur cu diamante, îi aruncă strălucirile ei reci.

— Sper că iubitul tău te va ierta pentru virginitatea pierdută dacă îi vei arăta asta…

Harriet se ridică brusc în picioare, lăsând caseta să cadă cu zgomot pe podea.

— N-o vreau.

— Ah, vrei poate ceva şi mai valoros… Poate inelul cu rubine al mamei mele.

— Manda are dreptate. Eşti doar un bastard insensibil, Alex.

— Te rog să nu-mi pronunţi numele. De când m-ai părăsit, au avut destule prilejul s-o facă.

— Nu mă interesează. Dacă ai vrut să mă vezi doar pentru a mă insulta cu asta, spuse Harret lovind caseta cu tocul pantofului, atunci cred că nu mai avem nimic de adăugat.

— Poate ar fi mai bine să-l consulţi pe viitorul tău soţ dacă e sau nu interesat de această valoare, înainte de a da cu piciorul în ea.

— Aş vrea să-l văd pe Nicky, dar asta înseamnă că trebuie să suport mai întâi inepţiile tale, aşa că voi pleca acasă.

Alex sări de pe scaun, furios.

— Spiro mi-a spus că ai un logodnic în Anglia. Când ai fugit de la mine, mi-am spus că vrei să te întorci la el.

— Da’ i-am spus asta lui Spiro, dar doar pentru a scăpa de el.

— Te-ai temut că îţi va face curte. N-ar fi făcut-o.

— De unde ştii?

— Pentru că ştia deja că te vreau pentru mine însumi.

— Şi nimic nu trebuia să-ţi stea în cale.

Alex făcu câţiva paşi spre ea.

— Să nu te apropii, dacă nu vrei să strig după ajutor.

— Harriet mou, eşti în sediul companiei Marcos. N-ar

sări nimeni să te salveze, nici dacă te-aş viola aici, pe podea. Doar că amândoi am şti că n-ar fi viol… Harriet se întoarse spre uşă, uimită de percepţia lui extraordinară.

— Trebuie să plec… Transmite-i lui Nicky toată dragostea mea când îl vei vedea.

Înainte ca ea să deschidă uşa, Alex se postă în faţa ei.

— I le vei transmite tu singură, spuse el, prinzând-o de mijloc.

— Dă-mi drumul, şuieră Harriet.

— Încearcă să te opui şi te voi căra eu însumi la maşină.

Harriet ştia că era în stare s-o facă.

Locul părea pustiu, dar Harriet ştia că o mulţime de ochi curioşi o analizară în drumul lor spre maşină. Camera de hotel era goală, aşa cum, de altfel, Harriet se temuse.

— M-ai mnţit…

— Nu. Nicky e într-un apartament vecin, cu mama mea. îl vei vedea la cină.

— Cină cu mama ta? Nu eşti sănătos? spuse cu ironie Harriet.

— Mama e complet schimbată, acum. Mi-a luat ceva timp să-i explic că nu sunt omul care să îndure o femeie ca Maria şi că probabil nu există un astfel de bărbat pe toată planeta, dar până la urmă a înţeles. În plus, i-am explicat că n-ai fost pentru mine un flirt ocazional şi a înţeles şi asta.

Harriet rămase fără cuvinte.

— Am crezut că mă iubeşti şi nu mi-a venit să cred că ai putut pleca aşa… Fără să încerci să iei legătura cu mine. Mie mi-au trebuit câteva săptămâni până să te găsesc.

— Dar ce poţi să-mi spui despre amanta ta din Londra?

— Ah, Spiro din nou…

— I-ai dat şi ei o brăţară? întrebă Harriet cu aciditate.

— Brăţara am cumpărat-o pentru tine, pentru a ţi-o prinde la încheietura mâinii în momentul în care te voi

cere de nevastă. Harriet înmărmuri:

— Ai vrut să te căsătoreşti cu mine?

— De ce vorbeşti la trecut? Da, vreau să mă căsătoresc cu tine. Mi-am spus că acest om de-aici nu poate însemna mare lucru pentru tine, dacă mi te-ai dăruit aşa cum ai făcut-o, micuţa mea… Spune-mi că vrei să te căsătoreşti cu mine, Harriet, dragostea mea!

— Nu e chiar ceea ce s-ar putea numi o propunere convenţională, dar cred că voi putea fi convinsă, Alex mou…

— Atunci, să nu mai pierd timpul şi s-o fac…

Buzele lui le prinseră pe ale ei într-o posesiune caldă şi delicată, iar braţele ei îl îmbrăţişară strâns, acceptându-i dragostea, acceptând să împartă cu el toată viaţa… Să împartă paradisul cu Alex…

Sfârşit